

V LETU APOSTOLA PAVLA

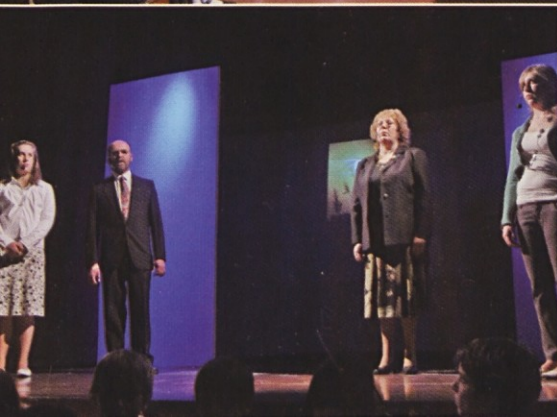
Duhovno življenje

BUENOS AIRES LETO 76  1-2 • JANUAR - FEBRUAR 2007



Slovenski dan in obletnica Slomškovega doma – Veleposlanik RS Avguštin Vivod izroča priznanje vlade RS predsednici Alenki Jenko Godec za društvo Zedinjena Slovenija in uredniku Tonetu Mizeritu za tednik Svobodna Slovenija.

Foto Marko Vombergar



V NOVO LETO V LETU SV. PAVLA

JURE RODE



Od 28. junija 2008 do 29. junija 2009 obhajamo Pavlovo leto ali leto, posvečeno sv. Pavlu. Sv. oče Benedikt XVI. je razglasil to leto v spomin na 2000-letnico rojstva sv. Pavla. Zgodovinarji postavljajo datum rojstva sv. Pavla med letom 7. in 10. po Kristusu. Ob razglasitvi Pavlovega leta je sv. oče imel važen programski govor. Misli, ki so vodile življenje in delo sv. Pavla, tudi nas, Bog daj, morejo voditi skozi leto 2009.

KDO JE BIL TA PAVEL?

Pred razburjeno množico v jeruzalemskem templju, ki ga je hotela umoriti, se je sv. Pavel sam takole predstavil: »Jaz sem Jud, rojen v Tarzu v Kilikiji, odrasel pa sem v tem mestu (v Jeruzalemu). Ob Gamalielovih nogah sem se natančno poučil o postavi naših očetov. Bil sem vnet za Boga...« (Apd 22, 3). Ob koncu svoje poti bo dejal sam o sebi: »Bil sem postavljen... za učitelja poganov v veri in resnici« (1 Tim 2, 7; pr, 2 Tim 1, 11).

Ko je gledal svojo preteklost, se sam takole opredeli: Učitelj poganov, apostol in glasnik Jezusa Kristusa. Toda izraz »Učitelj poganov« je odprt v prihodnost, vsem narodom, vseh časov in krajev. Sv. Pavel ne sme biti za nas le neka figura preteklosti, katere bi se letos s spoštovanjem spominjali. Tudi za nas, za naš čas in naše kraje je učitelj, apostol in glasnik Jezusa Kristusa.

Sv. Pavel želi govoriti z nami in nam – danes. To je razlog za to posebno »Pavlovo leto«: da ga poslušamo in se od njega učimo, kot od učitelja »vere in resnice«, ki sta korenini edinosti med Kristusovimi učenci.

Ob velikem apostolu poganov ni le vprašanje: Kdo je bil sv. Pavel? Ampak predvsem: Kdo je sv. Pavel? Kaj ima povedati danes vsakemu osebno?

VERA JE LJUBEZEN

V pismu Galačanom je izpovedal osebno vero, kot bi odprl svoje srce pred bralci vseh časov in razodel, kateri so bili najgloblji nagibi kot motor njegovega življenja. »Živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in daroval zame sam sebe« (Gal 2, 20). Vse, kar sv. Pavel dela, ima tu svoj izvor in središče. Njegova vera je sad odločilnega izkustva in spoznanja, da ga je Jezus Kristus ljubil na popolnoma osebni način; zavest, da Kristus ni šel v smrt za nekaj brezimnega, ampak iz ljubezni do njega – do sv. Pavla –, in da ga kot Vstali še naprej ljubi. Pavlova vera je v tem, da ga je osvojila Jezusova ljubezen, ljubezen, ki ga je popolnoma prevzela do zadnjih vlaken in ga za vedno spremenila. Pavlova vera ni neka teorija, neko mnenje o Bogu in o svetu. Njegova vera je vdor Božje ljubezni v njegovo srce. To in takšno vero je razumel tudi kot ljubezen do Jezusa Kristusa.

Mnogi predstavljajo sv. Pavla kot bojevitega moža, ki zna sukati meč besede. Dejansko na njegovi življenjski poti ni manjkalo ostrih in vročih debat z različnimi osebami in skupinami. Ni iskal poštimitve, ni bil kimovec, ni iskal neke površinske in površne harmonije. V prvem pismu Tesaloničanom sam pravi: »Opogumili smo se v našem Bogu in vam v velikem boju oznanili Božji evangelij... Nikoli namreč nismo govorili tako, da bi se prilizovali, kakor veste« (1 Tes 2, 2.5 sl.). Zanj je bila resnica nekaj preveč velikega, da bi jo bil pripravljen žrtvovati v zameno za zunanje uspehe in priznanje. Zanj je resnica, ki jo je izkusil ob srečanju z Vstalim, bila vredna bojev, preganjanja in trpljenja. Toda, kar ga je v globini gnalo, je bila zavest, da ga Jezus ljubi in tudi sam hoče to ljubezen posredovati drugim. Sv. Pavel je

bil mož, ki je bil zmožen ljubiti, in vse njegovo delo in trpljenje moremo razumeti samo na ta način, to je središče njegovega nauka in življenja... Temeljne misli Pavlovega oznanjevanja moremo razumeti edinole na tej podlagi.

Vzemimo samo eno njegovih ključnih besed: svoboda. Izkustvo, da ga Kristus popolnoma ljubi, mu je odprlo oči o resnici in o poti človeka na zemlji; to izkustvo je povzetek in razlaga vsega drugega. Sv. Pavel se je čutil svobodnega kot človek in ljubljenega od Boga in da je v moči ljubečega Boga tudi sam zmožen ljubiti druge. Ta ljubezen je odslej »zakon« njegovega življenja in prav v tem je svoboda njegovega življenja. Odgovorna ljubezen ga vodi pri govorjenju in delu. Svoboda in odgovornost sta neločljivo združeni. Ker je odgovoren v ljubezni, ker ljubezen spoštuje in je ne zlorablja, zato se čuti svobodnega. Zaradi odgovorne ljubezni mu svoboda ni nikdar izgovor za sebičnost ali kakršnokoli pristranskost.

JEZUS IN CERKEV STA NELOČLJIVA

V iskanju duhovne podobe sv. Pavla nam pomagajo besede, ki mu jih je od mrtvih vstali Kristus rekel na poti v Damask. Jezus mu najprej pravi: »Savel, Savel! Zakaj me preganjaš?« Na vprašanje: »Kdo si, Gospod?«, dobi odgovor: »Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš« (Apd 9, 4 sl.). Ko je preganjal Cerkev, je Pavel preganjal Jezusa. »Ti me preganjaš«. Jezus se istoveti s Cerkvijo.

V tem vzliku Vstalega, ki je Savlu popolnoma spremenil življenje, je obsežen ves nauk o Cerkvi kot o Kristusovem telesu. Kristus, čeprav se je vrnil k Očetu, nas vendar ni zapustil samih, na zemlji ni pustil množico privržencev, ki peljejo naprej »njegovo zadevo«. Cerkev ni neka družba, ki hoče voditi neko zadevo. Ne gre za neko zadevo. V Cerkvi gre za osebo Jezusa Kristusa, ki tudi kot Vstali še naprej ostaja »meso«. Ima »meso in kosti« (Lk 24, 39), kot Jezus zatrdi v *evangeliju sv. Luka* pred učenci, ki so mislili, da je duh. Ima telo. Je osebno navzoč v svoji Cerkvi; »Glava in Telo« sta eno in isto, pravi sv. Avguštín. »Ali ne veste, da so vaša telesa deli Kristusovega telesa?«, piše sv. Pavel Korinčanom (1 Kor 6, 15). In dodaja: kakor po *1. Mojzesovi knjigi*, mož in žena postaneta eno meso, tako Kristus postane en duh s svojimi verniki, se pravi, ena stvar v novem svetu od vstajenja dalje (1 Kor 6, 16 sl.).

V tem se odraža evharistična skrivnost, v kateri in po kateri Kristus daje stalno svoje Telo in iz nas ustvarja svoje Telo: »Mar kruh, ki ga lomimo, ni udeležba pri Kristusovem telesu? Ker je en kruh,

smo mi, ki nas je veliko, eno telo, ker smo vsi deležni enega kruha« (1 Kor 10, 16 – 17).

Tudi danes, ne samo sv. Pavel, ampak Gospod sam nas sprašuje: Kako ste mogli raztrgati moje Telo? Pred Jezusovim obličjem se te besede spremenijo v nujno prošnjo: pripelji nas spet do edinosti vseh kristjanov. Daj, da bo danes spet resnično: Ker je en kruh, smo mi, ki nas je mnogo, eno telo.

Za sv. Pavla, besede o Cerкви kot Kristusovem telesu niso katerakoli primerjava. So več kot samo primera. »Zakaj me preganjaš?« Kristus nas vedno znova vabi k sebi. Gradi svoje Telo na temelju evharistične skrivnosti, ki je za sv. Pavla središče krščanskega življenja, zato moremo vsi in vsak posebej in osebno izkusiti: ljubil *me* je in sam sebe dal *zame*.

ZA EVANGELIJ JE TREBA TRPETI

Malo pred smrtjo, iz ječe v Rimu, sv. Pavel vzpodbuja svojega učenca Timoteja: »Z menoj trpi za evangelij« (2 Tim 1, 8). Te besede, ki jih je napisal Apostol kot testament na koncu svoje poti, nas vodijo na začetek njegovega poslanstva. Ko je bil Pavel, po srečanju z Vstalim, slep v svoji hiši v Damasku, je Ananija prejel ukaz, naj gre obiskat groznega preganjalca in naj položi roke nanj, da mu vrne vid. Na ugovor, da je Savel nevaren preganjalec kristjanov, je Ananija dobil ta odgovor: Ta mož mora ponesti moje ime med narode in pred kralje. »Pokazal mu bom, koliko bo moral trpeti za moje ime« (Apd 9, 16).

Naročilo oznanjevanja in klic k trpljenju sta za Kristusa neločljivo združena. Klic, da postane učitelj poganov, je istočasno in sam po sebi klic k trpljenju skupaj s Kristusom, ki nas je odrešil s svojim trpljenjem. V svetu, kjer ima laž veliko moč, je zvestobo resnici marsikdaj treba plačati s trpljenjem. Kdor bi se rad izognil trpljenju, ga držal daleč stran od sebe, ta bi bil daleč stran od resničnega življenja in od prave veličine; tak ne more biti služabnik resnice in s tem tudi ne služabnik vere.

Ni ljubezni brez trpljenja, brez trpljenja v odpovedi samemu sebi, brez trpljenja, ki ga predpostavlja resnično spreobrnjenje in očiščenje svojega jaza, da dosežemo pravo duhovno svobodo. Kjer ni ničesar, za kar bi bilo vredno trpeti, tam celo življenje samo zgubi svojo vrednost. Evharistija, središče krščanstva, temelji na Jezusovi žrtvi in daritvi za nas, je bila rojena iz ljubezni polnega trpljenja, ki je na križu dosegla svoj višek. Mi živimo iz te ljubezni, ki se daruje za nas. Ta

ljubezen nam daje poguma in moči, da trpimo s Kristusom in za Kristusa na tem svetu, v zavesti, da prav na ta način naše življenje postaja veliko, zrelo in resnično.

V luči vseh pisem sv. Pavla, vidimo, kako se je na njegovi poti učitelja poganov uresničila prerokba Ananiju v uri Pavlovega poklica: »Jaz mu bom pokazal, kaj vse bo moral pretrpeti zaradi mojega imena«. Njegovo trpljenje ga dela verodostojnega in prepričevalnega kot učitelja resnice, ki ne išče svojih koristi, svoje slave, osebnega zadoščenja, ampak se zaveže Njemu, ki nas je ljubil in je sam sebe dal za nas vse.

Zahvalimo Boga, da je poklical sv. Pavla, da ga je spreobrnil in spremenil v luč poganov ter v učitelja vseh nas. Prosimo ga: Gospod, daj nam tudi danes pričevalcev Vstajenja, ki naj jih osvoji tvoja ljubezen in jih naredi sposobne, da bodo ponesli luč evangelija v naš čas, v našo družbo in med vse ljudi dobre volje. Sv. Pavel, prosi za nas!

SVETNIK MESECA

SILVESTER ČUK

SPREOBRNITEV APOSTOLA PAVLA

25. januar



BATONI, Pompeo - Sveti Pavel

Francoski pisatelj François Mauriac svojo knjigo Jezusovo življenje končuje takole: »Ko se je Jezus /ob svojem vnebohodu/ s težkim srcem odtrgal od družbe svojih učencev, se dvignil ter se izgubil v svetlobi, ta odhod vendarle ni bil dokončen. Že se je skrila v zasledo na ovinku poti, ki pelje iz Jeruzalema v Damask, in zalezuje Savla, svojega ljubljenega zasledovalca. Odslej bo ta Bog na preži v usodi slehernega človeka.« Sleherni človek, ki hoče postati Kristusov učenec, se mora po zgledu svetega Pavla - nekdanjega Savla - nenehno spreobračati, preusmerjati svoje mišljenje in spremeniti slog svojega življenja.

Spreobrnitev apostola Pavla, gotovo najpomembnejša v vsej zgodovini Cerkve, je opisana dvakrat v Apostolskih delih, knjigi Svetega pisma nove zaveze, ki je zgodovina mlade Kristusove Cerkve. Prvo poročilo je zapisal pisec te knjige, evangelist Luka, po pripovedovanju prič, drugo pa je podal Pavel sam, potem ko so ga njegovi nasprotniki zgrabili v jeruzalemskem templju.

Prisluhnimo, kako je Pavel o svoji spreobrnitvi govoril pred judovskim ljudstvom leta 58, okoli 24 let po tem dogodku. »Jaz sem Jud, rojen v Tarzu v Kilikiji, bil sem pa v tem mestu /Jeruzalemu/ vzgojen in pri nogah Gamalielovih natančno poučen v očetni postavi, vnet za Boga, kakor ste danes vi vsi. Jaz sem ta nauk smrtno preganjal, može in žene vklepal in jih izročal v ječe, kakor mi more spričati tudi veliki duhovnik in vse starešinstvo; od njih sem prejel celo pisma in šel k bratom v Damask, da bi tudi ondi bivajoče privedel zvezane v Jeruzalem in bi bili kaznovani. Ko sem pa bil na poti in se okrog poldne bližal Damasku, me je nenadoma obsijala velika svetloba z neba; padel sem na tla in zaslišal glas: 'Savel, Savel, kaj me preganjaš?' Odgovoril sem: 'Kdo si, Gospod?' In rekel mi je: 'Jaz sem Jezus Nazarečan, ki ga ti preganjaš.' Moji spremljevalci so svetlobo sicer videli, glasu pa, ki je z menoj govoril, niso razločili. In rekel sem: 'Kaj naj storim, Gospod?' Gospod pa mi je rekel: 'Vstani in pojdi v Damask in tam se ti bo vse povedalo, kaj ti je

treba storiti.' Ker pa zaradi sijaja tiste svetlobe nisem videl, so me moji spremljevalci peljali za roko in tako sem prišel v Damask...«

Ko je Savel/Pavel v Damasku spregledal, je bil krščen. Kaj hitro je doživel, da so se njegovi nekdanji prijatelji spremenili v smrtne sovražnike, ki so ga hoteli ujeti in umoriti. Uspelo mu je uiti iz Damaska. Umaknil se je v arabsko puščavo, kjer se je dve leti ali tri v zbranosti in molitvi pripravljaj na svoje prihodnje poslanstvo: Gospod ga je namreč izbral za orodje, da ponese njegovo ime med pogane. Na njem so se uresničile besede, ki jih je Kristus povedal duhovniku Ananiju, Pavlovemu krstitelju: »Jaz mu bom pokazal, koliko mora trpeti za moje ime.« Sredi vseh duševnih in telesnih stisk in težav je Pavel skrbel za številne krščanske občine, ki jih je bil ustanovil. Pisal jim je pisma, v katerih jih je opominjal, vzgajal, spodbujal, podpiral, hrabil, tolažil in navduševal. Ko je čutil, da se bliža konec njegovega življenja, je mogel z vso pravico reči, da je dobojeval dober boj.

SHOLASTIKA, redovnica

ok. 480-542

10. februar

Najbrž ste že slišali, da so dvojčki med sabo čustveno pa tudi drugače močneje povezani, kot pa 'navadni' bratje in sestre. Če je eden bolan, se tudi drugi slabo počuti, če eden doživlja strah, trepeta tudi drugi. Zgled take povezanosti je današnja godovnjakinja sveta Sholastika, sestra dvojčica svetega Benedikta, začetnika zahodnega menišstva in prvega zavetnika Evrope.

Rojena sta bila okoli leta 480 v Nursiji (današnja Norcia) severovzhodno od Rima. Velika, ganljiva ljubezen je družila brata in sestro vse življenje. Tudi Sholastika se je vnemala za velike duhovne cilje, za katere je Benedikt gorel od mladosti.



Najprej je najbrž živela v samostanu pri mestu Subiaco, ki še danes nosi njeno ime. Ko je Benedikt ustanovil sloveči samostan na gori Monte Cassino, ga je sestra Sholastika prosila, če bi tudi ona smela živeti po pravilih njegovega reda. Brat ji je ustregel in ji dal zgraditi ob vznožju gore skromen samostan in jo imenoval za opatinjo. Sholastika je samostan modro vodila, s posebno ljubeznijo je skrbela za bolnike in reveže.

Po pravilih, ki jih je sestavil Benedikt za svoj red, je bil ženskam prepovedan vstop v njihov samostan. Tega pravila se je držal tako zvesto, da niti ljubljene sestre ni dovolil izjeme. Enkrat na leto sta se shajala - na praznik - v eni izmed hiš blizu samostana. Dan sta prebila v duhovnem pogovoru in molitvi. Njuno zadnje srečanje je opisal papež Gregor Veliki v svojem življenjepisu svetega Benedikta.

Ko je dospela, je prišel k njej brat v družbi svojih učencev. Ves dan sta hvalila Boga in se pogovarjala o svetih rečeh. Ko se je zvečerilo, sta zaužila skromen obed. Potem je sestra prosila brata, naj ne hodi proč, temveč naj ostane v duhovnem pogovoru do

jutra. Benedikt jo je odločno zavrnil. Tedaj je Sholastika sklenila roke in se v zaupni molitvi obrnila k Bogu. Komaj se pogledala kvišku, je začelo tako strašansko grmeti in se bliskati in nastal je tak naliv, da sveti mož z brati ni mogel izpod strehe. Sveti Benedikt je sprevidel, da se v takem neurju ne more vrniti v samostan. Ves žalosten je dejal: »Vsemogočni Bog naj ti odpusti, sestra! Kaj si mi naredila?« Ona pa mu je odgovorila: »Glej, prosila sem tebe, a me nisi

hotel uslišati; potem pa sem prosila svojega Gospoda, ta me je uslišal. Zdaj kar pojdi, če moreš; le pusti me samo, ti se pa vrni v samostan.« Moral je ostati zaradi nevihte. Tako se je zgodilo, da sta prečula vso noč, ki jima je hitro minila, v pogovorih o duhovnem življenju.

Naslednje jutro sta se vrnila vsak v svoj samostan. Tretji dan je Benedikt videl, kako se duša njegove sestre kakor golobček dviga v nebo. Ugotovil je njeno smrt in hvalil Boga,

da je Sholastiki dodelil takšno slavo. Svetnica je umrla leta 542, stara šestdeset let. Njen spomin se od 12. stoletja obhaja 10. februarja.

Upodabljajo jo kot opatinjo v črni redovni obleki s knjigo redovnih pravil in z golobom, včasih tudi pri zadnjem srečanju z Benediktom. Časte jo kot zavetnico zoper strelo in priprošnjico za dež.

Beseda 'sholastica' (lat. shola = šola) pomeni tudi filozofijo srednjeveških univerz.

FRANČIŠKOV BOŽIČ

TOMAŽ CELANO (1190-1260)

Frančiškova največja skrb, njegova najsrčnejša želja, njegov najvišji namen je bil, da bi se držal v vsem in vedno svetega evangelija, in to natančno z vso skrbjo in vnemo in da bi z željami razuma in vso vnetostjo srca sledil nauk in posnemal vzore našega Gospoda Jezusa Kristusa. Neprestano je imel v mislih njegove besede in jih premišljeval in vedno so mu bila pred očmi njegova dejanja.

Posebej sta mu bili vselej pričujoči v spominu ponižnost Učlovečenja in ljubezen Trpljenja, tako da je le redkokdaj hotel misliti na kaj drugega. V tej zvezi se moramo spomniti in spoštljivo slaviti dejanje, ki ga je storil tri leta pred smrtjo na dan rojstva Našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Živel je v tistem kraju nekdo z imenom Giovanni, ki je bil na dobrem glasu in je še lepše živel in ki ga je Frančišek zelo rad imel, ker je kljub temu, da je bil iz plemenite rodovine in zelo cenjen, zaničeval svoje plemenito poreklo in hrepenel le po plemenitosti duha. Blaženi Frančišek ga je kakih petnajst dni pred Božičem ukazal poklicati, kakor je to pogosto storil, in mu rekel:



»Če ti je ljubo, da bi v Grecciu praznovali ta Gospodov praznik, pojdi pred mano in mi pripravi, kar ti bom naročil. Rad bi prikazal Dete, rojeno v Betlehemu, in na kak način s telesnimi očmi videl neudobnosti, v katerih se je znašel zaradi pomanjkanja vsega, kar

potrebuje novorojenček: kako so ga položili v jasli in kako je ležal med volom in oslom na senu.« Ko je dobri in pobožni mož to slišal, je naglo šel in pripravil na določenem kraju vse, kakor mu je bil Svetnik naročil.

Prišel je dan veselja, čas radosti. Skupaj so prišli bratje iz več krajev in možje ter žene iz okolice. Veseli nosijo, vsak kakor more, sveče in plamenice, da bi razsvetlile noč, ki je s svojo blestečo zvezdo razsvetlila dneve in leta vsem ljudem. Končno pride tudi Svetnik božji, vidi vse pripravljeno in je vesel. Potem pripravijo jasli, prinesejo seno, pripeljejo vola in osla. Časti se tu preprostost, povzdiguje uboštvo, hvali ponižnost in Greccio se skoraj spremeni v novi Betlehem. Noč se sveti kakor dan, sladka noč za ljudi in živali. Množice, ki prihajajo, se veselijo nove radosti pred obnovljeno skrivnostjo. Gozd odmeva od glasov in radostnim slavospevom odgovarjajo skalnate stene. Bratje pojejo hvalnice Gospodu in vsa noč preteče praznično. Božji Svetnik stoji pred jaslimi, vzdihuje ganjen od usmiljenja in prešinjen od neizrekljivega veselja.

Nad jaslimi poteka slovesen obred maše in duhovnik okuša nenavadno tolažbo. Svetnik božji se obleče v levita, kajti bil je diakon, in poje z zvonkim glasom evangelij; tisti njegov krepki, prijetni, čisti in pojoči glas vabi vse k največji nagradi. Nato pridiga ljudstvu in pripoveduje ganljive reči o rojstvu revnega Kralja in o malem mestu Betlehemu.

Ko je hotel imenovati Kristusa z imenom Jezus, ga je goreč v neskončni ljubezni imenoval Betlehemskega otroka kakor bi ovčka blejala. Ko je izgovarjal Betlehem so se mu usta napolnila z glasom ali bolje s sladkostjo ganjenosti, da si je, ko je izgovarjal Jezus ali Betlehemski otrok, oblizoval ustnice, da bi tako tudi z okusom občutil vso lepoto tiste besede.

Na tistem mestu se množe darovi Vsemogočnega in nek zelo čednosten mož je imel prečudovito videnje. V jaslih je videl ležati otroka brez življenja, kateremu se je Svetnik približal in ga prebudil iz tistega navideznega globokega sna. To videnje ni bilo niti najmanj nasprotno resničnosti: otrok Jezušček, ki je bil v srcih mnogih pozabljen, je po zaslugi njegovega svetega služabnika Frančiška po božji milosti vstal od mrtvih in se globoko vtisnil v njihov spomin.

Ob koncu slovesnega bdenja se je vsakdo vesel vrnil domov.

Seno, ki je bilo v jaslih, so ohranili, da bi po njem Gospod ozdravljaval tovarne in druge živali, zakaj tako se množi njegovo usmiljenje. In res se je zgodilo, da so nekatere živali v okolici, ki so jih

zadele razne bolezni, ozdravele, ko so jedle tisto seno. Celo nekatere ženske, ki so imele dolg in težak porod, so srečno porodile, ko so dale nase nekaj tistega sena in mnogo mož in žena se je na ta način izognilo različnim nesrečam.

Zdaj je tisti kraj posvečen Gospodu in je bil v njem postavljen oltar v čast svetemu Frančišku; posvečena mu je bila cerkev, da bi na kraju, kjer so živali nekoč jedle seno, zdaj mogli ljudje jesti neomadeževano Jagnje, kruh za zdravje duše in telesa, Jezusa Kristusa, Gospoda našega, ki je v neskončni in nedopovedljivi ljubezni dal samega sebe za nas in zdaj z Očetom in Svetim Duhom živi in kraljuje, vekomaj slavni Bog, na veke vekov. Amen.

Ob 190-letnici 'Svete noči'



Med najlepše božične pesmi spada gotovo *Sveta noč*, *blažena noč*. Njena melodija in besedilo je znano po vsem svetu. Ta pesem je nastala pred 190 leti in sicer ravno na sveti večer v župniji Oberndorf ob reki Salzach, ki teče med Salzburško in Bavarsko. Pesem

je nevenljiv sad složnega dela med učiteljem in duhovnikom.

Dan pred Božičem je v letu Gospodovem 1818. Kaplan Jožef Mohr sedi v svoji sobi župnišča Oberndorf ter ponavlja božično pridigo. Zunaj močno sneži. Nekdo potrka in na kaplanov poziv stopi v sobo učitelj na

podružnični šoli v Arnsdorfu, Franc Gruber. Komaj pozdravi, že potoži: »Taka smola! Zaigrati sem hotel božične pesmi, a ko sem zaigral, so bile orgle brez sape, v mehu pa za pest velika luknja. Na popravilo ni misliti, snega je preveč, v mesto do orglarja pa predaleč. Kaj hočeva napraviti, da bi vsaj za polnočnico nadomeščalo orgle? Morda bi ob spremljavi tvoje kitare zapela nekaj starih nabožnih pastirskih pesmi.« Kaplan Jožef pomisli in reče: »Veš, Franc, napraviti morava nekaj čisto novega. Jaz bi zložil besedilo, ti pa melodijo.«

Učitelj Gruber je s predlogom zadovoljen. Povabi še kaplana na skupno praznovanje svetega večera in se poslovi.

Popoldne še močnejše sneži. Po ozki gazi gresta cerkovnik in g. kaplan Jožef, ki nese sveto popotnico bolni ribičevi ženi v revno hišico ob reki Salzach. V mislih na betlehemske dogodke išče kaplan besedilo za novo božično pesem. Stopita v ribičevo hišico. Ob materini bolniški postelji kleči šestero otrok. Novorojeni deček pa mirno spi v zibelki. Po končanem opraviilu sv. maziljenja potolaži kaplan otroke in zaskrbljenega moža rekoč: »Zaupajte, novorojeni Odrešenik, ki je prinesel mir in rešenje vsemu svetu,

UMETNOST LJUBEZNI

FRANÇOIS X. NGUYEN VAN THUÂN (8)

bo tudi vaši mami prinesel zdravja za božično darilo.« Nato vzame iz svojega brevirja listek, se usede k mizi in napiše besedilo za novo pesem. Najstarejšima ribičevima otrokoma, Tončku in Liziki, da dvajsetico z naročilom, naj ta list takoj neseta učitelju Francu Gruberju v Arnsdorf. Otroka vzameta sanke ter odideta.

Učitelj Gruber vesel sprejme otroka ter naroči ženi, naj ju pogosti. Ko prebere pesem, se usede h klavirju, kjer se njegova fantazija kmalu zgubi v kraljestvu glasov.

Mračni se že. Žena tiho odpre vrata močeve delovne sobe ter ga pokliče: »Franc, gospod kaplan so prišli.« On ji odvrne: »Prosi gospoda, naj nocoj kar on pokadi in blagoslovi vse naše prostore. Jaz ne utegnem!«

Ko je hiša blagoslovljena, je tudi melodija nove božične pesmi gotova. Dolgo sedita prijatelja pri mizi v kotu, kjer so postavljene jaslice in ponavljata novo pesem.

Sveti večer leta 1818. Od blizu in daleč hite ljudje k polnočnici. Pokanje možnarjev in slovesno zvonjenje nazonanja božične praznike. Verniki napolnijo župno cerkev. Na kor odhitita kaplan s kitaro pod plaščem in učitelj Franc. Župnik prične polnočnico. Toda kakšno razočaranje med verniki, ki ne vedo, da so orgle pokvarjene! Polnočnica, pa tiha sv. maša brez orgel! Po povzdigovanju zadone strune kitare in kaplanov lepo zveneči glas in mogočen bariton učitelja, ko sta prvokrat zapela vse tri kitice *Stille Nacht, heilige Nacht...*

Po končani polnočnici se verniki razidejo veseli po svojih domovih, govoreč: Tako lepe pesmi še nismo slišali; razširila se bo tudi med druge narode. Njihova napoved se je izpolnila.

Kaplan Jožef Mohr, ki je zložil besedilo, se je rodil 11. decembra 1792 v Salzburgu. Umril je 4. decembra 1848 kot župni vikar v Wagreinu. Franc Gruber, njen skladatelj, se je rodil 25. novembra 1787 v Hochburgu v Zgornji Avstriji. Umril je 7. junija 1863 kot pevovodja v Halleinu. Oba zaslužna moža že precej nad sto let krije črna zemlja. Pesem *Sveta noč* pa še vedno doni po širnem svetu.

Priredil A. Tišler
(Iz Mohorjevega koledarja)



Pri pripravljanju tega premišljevanja sem čutil, da v meni odzvanjajo besede svetega Pavla: »Če bi ljubezni ne imel, nisem nič« (prim. 1 Kor 13,2). Te besede me najprej kličejo k spreobrnjenju in me spominjajo, da moram *ante omnia* - pred vsem (prim. 1 Pt 4,8), še preden pridigam, še preden molim, pred kakršno koli apostolsko službo imeti ljubezen, da moram celo biti ljubezen.

Brez ljubezni nimam Boga in ga ne morem dati drugim, niti poznam ga ne (prim. 1 Jn 4,8). Tudi če pišem premišljevanja, tudi če vodim duhovne vaje za ugledne osebnosti, četudi »bi izročil svoje telo, da bi zgorel« (1 Kor 13,3), ali

bi ostal dolga leta v zaporu ... če bi ne imel ljubezni, ki je Bog, je vse zapravljanje moči, bi dejal sveti Avguštin.

Svet pripada tistemu, ki ga ljubi!

Včasih se pritožujemo, da je krščanstvo v današnji družbi čedalje bolj na obrobju, da je postalo težko prenašati vero mladim, da je poklicev čedalje manj. In mogoče bi bilo še naprej navajati razloge za skrb ...

Neredko namreč v današnjem svetu čutimo, da izgubljam. Toda pustolovščina upanja nas vodi onkraj tega. Nekega dne sem našel

na nekem koledarju napisane tele besede: »Svet pripada tistemu, ki ga ljubi in zna to bolje dokazati.« Kako resnične so te besede! V srcu vsakega človeka je neskončna žeja po ljubezni in mi jo moremo nasiti s tisto ljubeznijo, ki jo je Bog izlil v naša srca (prim. Rim 5,5).

Toda naša ljubezen mora biti 'umetnost', umetnost, ki presega preprosto človeško sposobnost ljubiti. Veliko, če naj ne rečemo vse, je odvisno od tega.

To umetnost sem, denimo, videl pri materi Tereziji iz Kalkute. Kdor jo je videl, jo je vzljubil. Ali tudi pri Janezu XXIII., ki bo kmalu razglašen za blaženega. Toliko let po njegovi smrti je spomin nanj pri ljudeh še vedno navdse živ.

Ko stopimo v kakšen samostan ali v škofijsko središče ali v naše urade, ne najdemo zmeraj te umetnosti, ki dela krščanstvo lepo in privlačno. Namesto veselih srečamo žalostne obraze, z dolgočasene od vsakodnevnih rutine. Ali ni tudi od tega odvisno pomanjkanje poklicev? In skromen vpliv našega pričevanja? Brez močne ljubezni ne moremo biti priče upanja!

Četudi smo strokovnjaki na področju religije, obstaja zmeraj tveganje, da bomo poznali teorijo o ljubezni, da pa ne bomo imeli zadosti umetnosti ljubezni. Kakor zdravnik, ki obvlada znanost, ne obvlada pa umetnosti ljubeznivega in prisrčnega razmerja. Ljudje se z njim posvetujejo, ker ga potrebujejo, ko pa ozdravijo, se ne vračajo več k njemu.

Jezus je bil kot nihče drug mojster v umetnosti ljubezni. Kakor se je izseljenec, ki se je preselil v tujo deželo, sicer navadil na nove okoliščine, vendar s seboj vsaj v svojem srcu zmeraj nosi zakone in navade lastnega ljudstva, je on, ko je prišel na svet, prinesel s seboj kot romar Trojice način življenja

svoje nebeške domovine in je »človeško izražal božje življenje Trojice«.

Značilnosti krščanske ljubezni

Oglejmo si torej različne prvine tiste umetnosti ljubezni, ki nas jo uči Jezus in ki je vir sijaja in privlačnosti krščanskega življenja.



1. Ljubiti prvi: Božja ljubezen, ki jo je Jezus v darom svojega Duha zasejal v naša srca, je popolnoma zastojna ljubezen. Ljubi brez iskanja koristi, ne da bi pričakovala kar koli v zameno. Ne ljubi samo zato, ker je ljubljena, ali iz drugih, čeprav dobrih razlogov, kakršno je človekovo prijateljstvo. Ne gleda, ali je drugi prijateljski ali sovražni, ampak ljubi prvi in prevzema pobudo.

Ko smo bili še grešniki, ne hvaležni in brezbrizni, je Kristus umrl za nas (prim. Rim 5,8). »On nas je prvi ljubil,« pravi Janez (1

Jn 4,19), in tako moramo ravnati tudi mi. »Ne čakaj, da te bo drugi ljubil, ampak stopi naprej in začni,« priporoča sveti Janez Zlousti.

2. Ljubiti vse: Če naj omogočimo, da bi zasijala ljubezen, ki prihaja od Boga, moramo ljubiti vse, ne da bi izključevali kogar koli. »Bodite sinovi svojega Očeta, ki je v nebesih in daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi,« nam pravi Jezus (Mt 5,45). Poklicani smo, naj bomo majhna sonca ob Soncu ljubezni, ki je Bog. Torej so vsi ljudje naslovljenci naše ljubezni. Vsi! Ne 'idealni vsi', vsi ljudje na svetu, ki jih morebiti ne bomo nikoli srečali, ampak 'konkretni vsi'.

»Da bi ljubili kakega človeka, je treba stopiti do njega ...« je govorila mati Terezija. »Nikoli ne skrbim za množice, ampak samo za posameznike.«

»Kakor zadošča ena sama sveta hostija med milijardami hostij na svetu, da se nahranimo z Bogom,« pravi Chiara Lubich, »tako zadošča en brat, tisti, ki ga Božja volja postavi ob nas, da se obhajamo s človeštvom, ki je mistični Jezus.«

Vsak bližnji mi daje prilžnost, da ljubim Kristusa, ki »se je s svojim učlovečenjem nekako združil z vsakim človekom« (CS 22).

kim človekom« (CS 22).

3. Ljubiti sovražnike: Čisto posebno znamenje krščanske ljubezni je ljubezen do sovražnikov, ki je neverujoči pogosto ne morejo razumeti.

Nekega dne me je ječar vprašal:

- Ali nas ljubite?

- Da, ljubim vas.

- Toda mi smo vas držali v zaporu toliko let brez sodbe, brez obsojbe, in vi nas ljubite? To je nemogoče! Morebiti ni res!

- Veliko let sem z vami in videli ste, da je res.

- Ko boste svobodni, ne boste poslali svojih vernikov, da zažgejo naše hiše, da pobijejo naše družine?

- Ne, tudi če me hočete ubiti, vas ljubim.

- Toda zakaj?

- Ker me je Jezus učil, naj ljubim vse, tudi sovražnike. Če tega ne delam, nisem več vreden, da bi se imenoval kristjan.

- To je zelo lepo, vendar težko razumljivo.

Jezus je zelo poudarjal to znamenje krščanske ljubezni in samo s to naravnostjo srca je mogoče doseči resnični mir na zemlji. »Če namreč ljubite tiste, ki ljubijo vas, kakšno plačilo vas čaka? Mar tega ne delajo tudi cestinarji? In ga ne delajo tudi svoje brate, kaj delate posebnega? Mar tega ne delajo tudi pogani? ... Jaz pa vam pravim: Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo« (Mt 5, 46-47.44).

4. Ljubiti tako, da damo lastno življenje: Jezus je Bog in ni mogoče, da bi njegova ljubezen ne bila neskončna kakor Bog. To ni ljubezen, ki daje nekaj, marveč daje samega sebe: »Ker je vzljubil svoje ... jim je izkazal ljubezen do konca« (Jn 13,1). »Nihče nima večje ljubezni kakor je ta, da da življenje za svoje prijatelje« (Jn 15,13).

Jezus je dal vse brez pridržkov: na križu nam je dal svoje življenje in v evharistiji nam je dal svoje telo in svojo kri. To je merilo ljubezni, h kateri smo poklicani tudi mi: pripravljani moramo biti dati življenje za tiste, ki delajo z nami; pripravljani dati življenje drug za drugega.

5. Ljubiti tako, da služimo: Za največjo večino primerov se to 'dajanje življenja', ki ga od nas zahteva Jezus, ne izvrši tako, da bi prelili kri, ampak v vsakodnevnem življenju, z mnogimi majhnimi dejanji, tako da se postavimo v službo drugim, tudi tistim, ki bi se nam iz tega ali onega razloga mogli zdeti 'nižji' od nas.

Znano je, da za razliko od sinoptikov v pripovedi o slovesni uri

zadnje večerje Janezov evangelij ne govori o ustanovitvi evharistije, ampak pripoveduje, kako Jezus umiva noge učencem, »da bi tudi vi delali, kakor sem vam jaz storil« (Jn 13,15).

Služiti pomeni postati 'evharistija za druge', poistiti se z njimi, deliti z njimi njihovo veselje, njihove bolečine (prim. Rim 12,15), naučiti se misliti z njihovo glavo, čutiti z njihovim srcem, živeti v njih: »Hoditi v njihovih mokasinih«, kot pravi neki indijanski pregovor.

Ljubezen - prva evangelizacija

Spominjam se nekaterih trenutkov iz svojega življenja, ki so mi še vedno luč, kadar pomislim na veliko nalogo krščanskega pričevanja.

Ko so me dali v samico, so me zaupali petim stražarjem: izmenjaje se sta bila dva od njih vedno z mano. Nadrejeni so jim rekli: »Vsaka dva tedna vas bomo nadomestili z drugo skupino, da se ne boste 'okužili' pri tem nevarnem škofu.«

Potem so se odločili: »Ne bomo vas več menjavali: sicer bo ta škof okužil vse paznike.«

Na začetku stražarji niso govorili z mano. Odgovarjali so samo z da in ne.

Bilo je zares žalostno. Z njimi sem hotel biti ljubezniv in vljuden, vendar je bilo to nemogoče. Izogibali so se temu, da bi govorili z mano.

Neko noč se mi je porodila misel: »Frančišek, še vedno si zelo bogat, v svojem srcu imaš Kristusovo ljubezen; ljubi jih, kakor te je ljubil Jezus.«

Naslednji dan sem jih začel še bolj ljubiti, ljubiti Jezusa v njih, nasmihal sem se jim, z njimi sem izmenjeval ljubeznive besede. Začel sem pripovedovati zgodbe s svojih potovanj v tujino, o tem, kako živijo narodi v Ameriki, v Kanadi, na Japonskem, na Filipinih ... o ekonomiji, o svobodi, o tehnologiji.

To je spodbudilo njihovo radovednost in jih nagnilo, da so mi zastavili zelo veliko vprašanj.

Počasi smo postali prijatelji. Naučiti so se hoteli tujih jezikov: francoščine, angleščine ... Moji stražarji so postali moji učenci!

Drugič spet sem moral na gori Vinh-Phù, v zaporu Vinh-Quàng nekega deževnega dne žagati les. Stražarja sem prosil:

- Ali vas smem prositi za uslugo?

- Recite mi, pomagal vam bom.

- Kos lesa bi želel izrezati v obliko križa.

- Mar ne veste, da je strogo prepovedano imeti kakršno koli versko znamenje?

- Vem, sem dejal, toda prijatelji smo in obljudbam, da ga bom skrtil.

- Skrajno nevarno bi bilo za naju oba.

- Zaprite oči, zdaj ga bom naredil in zelo bom previden.

Oddaljil se je in me pustil samega. Izrezal sem križ in ga imel skritega v kosu mila do svoje osvoboditve. V kovinskem okvirju je ta kos lesa postal moj naprsni križ.

V drugem zaporu sem svojega stražarja, s katerim sva postala prijatelja, prosil za kos električne žice. Prestrašen mi je dejal:

- Na univerzi sem se naučil: če kdo hoče električno žico, pomeni, da želi narediti samomor.

Razložil sem mu:

- Katoliški duhovniki ne delajo samomorov.

- Toda kaj boste storili z električno žico?

- Rad bi naredil verižico, da bi nosil svoj križ.

- Kako je mogoče narediti verižico iz električne žice? To je nemogoče!

- Če mi prinesete dvoje majhnih klešč, vam bom pokazal.

- Preveč je nevarno!

- Toda saj sva prijatelja!

Tri dni pozneje mi je dejal: »Vam je težko kaj odreči. Jutri zvečer, ko bom na vrsti, vam bom prinesel kos električne žice. Vse je treba končati v štirih urah.«

Storila sva tako, da naju ni nihče odkril in zvečer od sedme do enajste ure sva z dvojnimi majhnimi kleščami narezala električno žico na koščke, dolge kot vžigalica, oblikovala sva jih ... in verižica je

bila pripravljena, preden je prišla druga straža.

Ta križ in to verižico nosim s seboj vsak dan, a ne zato, ker sta mi v spomin na zapor, ampak ker kažeta moje globoko prepričanje in sta zame stalen opomin: samo krščanska ljubezen more spremeniti srca, ne pa orožje, grožnje, mediji.

Poti za oznanjevanje evangelija pripravlja ljubezen.

Omnia vincit amor. - Vse premaga ljubezen!

Kadar je ljubezen resnična, tudi sama v odgovor prebuja ljubezen. Tedaj ljubimo in smo ljubljeni. In na zemlji se uresničuje Jezusova nova zapoved: »Ljubite drug drugega, kakor sem vas jaz ljubil« (Jn 15,12). Medsebojna ljubezen je dovršitev umetnosti ljubezni.

Mati lepe ljubezni

Tega premišljevanja ne moremo skleniti, ne da bi naš um in naše srce obrnili k Materi Božji. Marija je kakor mesec, ki odseva vso lepoto sonca, Jezusa, vsa njegova čustva, posebej njegovo Ljubezen. Zunaj Svete Trojice ni najti ljubezni, ki bi bila taka kot njena in bi ljubila Boga in celotno človeštvo. Zato jo tako ljubi krščansko ljudstvo, pa tudi mnogi nekristjani. Ne moremo ljubiti bolje kakor tako, da se združimo z nadvse lepo in nežno ljubeznijo Device Marije, ki ima v posesti najbolj izbrano umetnost ljubezni.

Umetnost ljubezni je, da ljubimo kakor Jezus (ker je on ljubezen).

Umetnost ljubezni je, da ljubimo kakor Marija. Umetnost ljubezni je, da ljubimo kakor Terezija Deteta Jezusa, ki je dejala: »V srcu Cerkve hočem biti ljubezen.«

Dalje prihodnjic

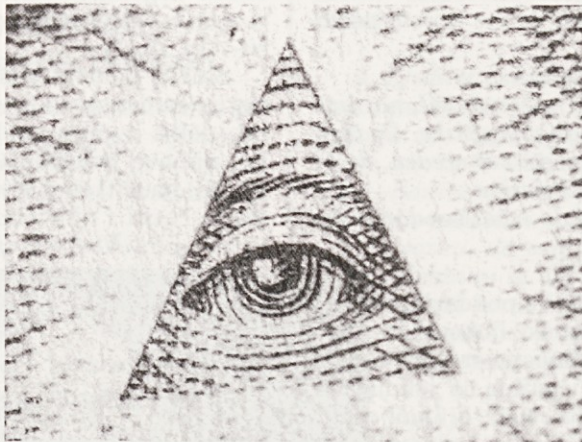
Iz knjige *Pričevalci upanja*

**Molitev je tisti
Arhimedov vzvod, s
katerim moremo vreči
zemljo s tečajev.**

Sv. Terezija Deteta Jezusa

BOŽJA PREVIDNOST

TOMÁŠ ŠPIDLIK



Očetovska previdnost Boga, ki nas osvobaja temnih sil usode

Bog je ustvaril svet. Katekizem dodaja: »In ga ohranja in mu vlada.« Teologi trdijo, da je ohranjanje sveta nadaljevanje stvarjenja. Dejansko je nemisljivo, da bi Bog mogel ustvariti svet in ga nato prepustiti njegovi usodi. Njegovo delovanje je v njem neprenehoma navzoče po njegovi previdnosti. 'Pre(d)videti' - *provvedere* - pomeni skrbeti za svet in prevzeti odgovornost zanj - predvsem za ljudi. To dejstvo nas mora osvoboditi strahov in škodljivih skrbi.

Primitiven človek se boji bogov in hudih duhov. Z njimi se skuša sporazumeti s pomočjo darov ali pa se jim izogniti. Znanost in kultura nas osvobajata praznovernega strahu pred skrivnostnimi hudobnimi bitji. Toda to prebuja nov strah: kaže nam človekovo nemoč pred neizprosnimi in negibnimi zakoni narave. V velikem mehanizmu kozmosa se človek čuti kot majhna bolha, ki jo morejo v vsakem trenutku poteptati koraki zle usode.

Proti koncu grško-rimske antike, ko so olimpski bogovi postali samo simboli naravnih sil, je nujnost naravnih zakonov prešla posebno ime: usoda, *fatum* (iz tega izvira 'fatalizem'). Ljudsko reklo je bilo, da se proti usodi celo bogovi bojujejo brez uspeha. Temu, kar je 'usojeno', se

ni mogoče izogniti. *Fatum* je zakon sveta, nepremičen kot zvezdni krogi na nebu. Ne moremo storiti drugega, kot da se spravimo z usodo ali, kot so govorili astrologi, da se podredimo gibanjem nebesnih teles.

V antičnem svetu je bila namreč zelo razširjena astrologija. Argument, ki so ga navajali njej v prid, je bil tale: kar je popolnejše, je vzrok manj popolnega; pravilna gibanja zvezd na nebu so veliko popolnejša od človeškega življenja, ki je polno motenj. Zato se mora življenje uskladiti z razporeditvijo zvezd. 'Astrologi' so bili prepričani, da so strokovnjaki v napovedovanju tega, kakšna konstelacija na nebu naj bi bila ugodna za določena človeška dejanja.

Cerkveni očetje so torej polemčno pisali *Zoper usodo* (to je naslov razprave svetega Gregorija iz Nise) ali *O Božji previdnosti* (denimo Teodoret iz Kira). V naravi obstajajo nujni zakoni. Toda onkraj teh zakonov, v globini Božjega življenja, obstaja on, ki drži vse v rokah in nam je naročil, naj ga imenujemo »Oče naš, ki si v nebesih,« ki hrani ptiče in oblači cvetice (prim. Mt 6,30) in ki nam je zagotovil: »Prositate in se vam bo dalo« (Mt 7,7).

Sveti Ignacij Antiohijski, učenec svetega Janeza Evangelista, zapiše v enem od svojih pisem, da so magi z Vzhoda iskali Jezusa, rojenega 'pod zvezdo', nato pa so odkrili, da

je morala zvezda iti tja, kjer se je rodil, torej je morala ubogati njega, ki je gospodar zvezd. S tem je bila astrologija ukinjena. Sveti Gregor Nisenec razpravlja s fatalističnim filozofom. Rade volje se strinja s tem, da je to, kar je popolnejše, vzrok tega, kar je manj popolno. Vendar bi bila velika napaka verovati, da so planeti brez umnosti popolnejši od svobodnega človeka, ustvarjenega po podobi Boga, kralja vesolja.

Ena najstarejših upodobitev Kristusa, ki je v grščini imenovana *Pantokrátor* (vsemogočni, ki drži vse v svojih rokah), ga upodablja na cesarskem prestolu, in pod njegovimi nogami je včasih naslikana mavrica. Duhovni pomen je opomin: ne bojte se ljudi, niti tistih ne, ki so mogočni; jaz sem tisti, ki vlada človeški družbi; vendar se ne bojte niti naravnih sil, ker so pod mojimi nogami.

Friderik Veliki Pruski je nekoč obiskal neko vaško šolo. Tisto uro so učili geografijo. Da bi učitelj pokazal kralju, kaj vedo otroci, je vprašal: »Kje se nahaja naša vas?« »V Prusiji.« »In kje se nahaja Prusija?« »V Nemčiji.« »In kje se nahaja Nemčija?« »V Evropi.« »In kje se nahaja Europa?« S kančkom oklevanja je neki deček odgovoril: »Na zemlji.« Kralj je opazil oklevanje in je še vprašal: »Kje se nahaja zemlja?« Toda tokrat je deček brez odlašanja odgovoril: »V Božji roki.« Kralj ni imel več kaj vprašati.

Osvoboditev od zunanjih in notranjih sovražnikov

Kljub temu, da v Stari zavezi skrivnost Presvete Trojice še ni bila razodeta, je v njej na skoraj vsaki strani poudarjena očetovska Jahvejeva skrb za svoje ljudstvo. »Mar pozabi žena svojega otročiča in se ne usmili otroka svojega telesa? A tudi če bi one pozabile, jaz te ne pozabim.« (Iz 49,15). Izrael je dejansko neprenehoma potreboval

takšno zaščito, saj je bil majhno ljudstvo sredi velikih sil tistega časa in je bil pogosto izpostavljen napadom sovražnikov. Bog sam, kot izpoveduje *Benedictus*, Zaharijev spev, je bil vselej »rešitev pred našimi nasprotniki in iz rok vseh, ki nas sovražijo, da izkaže usmiljenje našim očetom in se spomni svoje svete zaveze, prisege, s katero je prisegel našemu očetu Abrahamu, da nas bo rešil iz rok naših sovražnikov in nam dal, da mu bomo brez strahu služili v svetosti in pravičnosti« (Lk 1,71-75).

Boj zoper sovražnike je stalna téma Stare zaveze. Izraelov obstoj



je bil odvisen od zmag na bojnem polju. Krščanski avtorji so vse od začetka razumeli, da je treba te odlomke interpretirati na simbolični način. Tudi krščansko življenje predpostavlja neprestan boj. Vendar sovražniki niso več druga ljudstva. Gre za notranje sovražnike: hudiča, njegove skušnjave, hudobne misli, ki preplavljajo glavo in se hočejo ukoreniniti v srcu.

Moderni psihologi skušajo ozdraviti ljudi, ki se pritožujejo zaradi trpljenja, katerega so povzročile psihične motnje. Včasih uporabljajo pretanjene terapije, da bi zmanjšali anomalije strastnih nagonov. Po drugi strani oproščajo tudi hude zločine, ko razglasijo, da je psihična šipkost pogosto takšna, da se človek zaradi

nje ni zmožen upirati skušnjavam. Vendar tudi psihologi priznavajo, da je za zdravljenje takšnih pacientov bistvenega pomena, da dobijo zaupanje vase in v druge.

Morda pozabljamo, da so bili prvi krščanski menihi veliki strokovnjaki na tem področju in so nam zapustili zapisane dragocene nasvete, ki zadevajo 'razlikovanje duhov', boj zoper 'zle misli' in vsakovrstne skušnjave. Nedvomna dogma na tem področju je vera, da Božja previdnost nikdar ne dovoli, da bi bili tako močno skušani, da bi naša narava skupaj z milostjo postala tako šibka, da se ne bi mogla upirati zlu, ki skuša preplaviti naše srce.

Neki asket širskega rodu, Psevdo-Makarij, piše, da se motijo tisti, ki si predstavljajo hudiča kot velikana, pred katerim bi mi bili kot majhni palčki. V najslabšem primeru moremo sprejeti, da je demon bojevnik, ki je tako močan kot mi, vendar se obenem boji tistih, ki kličejo Božjo pomoč.

Sveti Anton Puščavnik je na začetku svojega bivanja v puščavi silno trpel zaradi demonov in je izgubljal pogum. Toda nazadnje je odkril da vodijo sovražniki vse napade samo v fantaziji, v 'strastnem delu' našega 'jaza', in da se jih umu uspe rešiti z molitvijo: »Bog, hiti mi na pomoč!« Psevdo-Makarij, ki smo ga pravkar omenili, pravi, da zlo preplavlja obrobje 'notranjega mesta duše', vendar mu je notranji grad našega srca, ki je združeno z Bogom, nedostopen, razen če bi mu ga prostovoljno odprli. Tudi sveta Terezija Avilska občuduje trdnost tega 'notranjega gradu', ki je postal Božje prebivališče in ga Bog ščiti.

Primer junaške vere v previdnost

Osvoboditev od sovražnikov predstavlja vidik previdnosti, ki bi se ga dalo imenovati 'negativen'. Kot pozitivnega vodnika pa jo opredeljuje sveti Maksim Spoznavalec: »Previdnost je Božja skrb za bitja,« je »Božja volja, zaradi katere so vsa bitja

napotena k ustreznem cilju.« Sveti Janez Zlatousti to imenuje *oikonomía*, modro upravljanje celotnega sveta. Vendar se na popolnoma poseben način ukvarja s Cerkvijo in z ljudmi. Zaradi tega so se svetniki hoteli skoraj izključno prepustiti njenemu vodstvu in tako izrazili junaško stopnjo zaupanja vanjo. Navedimo značilen primer takšne držbe.

Sveti Ignacij Lojolski je občutil veliko željo po tem, da bi obiskal vse kraje, kjer je živel Jezus. Tako se je leta 1523 odločil, da bo odpotoval v Sveto deželo. Njegova *Avtobiografija* opisuje dogodek s temi besedami:

»Vsi, ki so z njim govorili, so ga skušali prepričati, naj ne hodi, in mu, vedoč, da nima denarja za Jeruzalem, z mnogimi razlogi zatrjevali, da je nemogoče dobiti prevoz brez denarja. On pa je imel v svoji duši veliko gotovost, tako da ni mogel dvomiti, da ne bo našel kakšnega načina za pot v Jeruzalem. Dobil je blagoslov papeža Hadrijana VI. in potem odšel proti Benetkam, osem ali devet dni po velikonočnem prazniku. S seboj je imel še šest ali sedem dukatov, ki so mu jih dali za prevoz iz Benetk v Jeruzalem. Vzel jih je, premagan od pomislekov, ki so mu jih navajali, da na drug način ne bo mogel tja. Dva dni potem, ko je odšel iz Rima, pa je polagoma spoznal, da se ga je pravzaprav polastilo nezaupanje, in zelo ga je težilo, da je vzel dukate. Razmišljal je, ali ne bi bilo bolje, da se jih znebi. Končno se je odločil, da jih velikodušno razda tistim, na katere bo naletel, saj so bili navadno reveži. Storil je tako, in ko je potem prispel v Benetke, je imel le še nekaj kvatrinov, ki jih je potreboval za tisto noč.« (Avt. 40).

»Čeprav je prišlo tisto leto veliko jeruzalemskih romarjev, se je večina vrnila v svoje dežele zaradi novega položaja, ki je nastal po zavzetju Rodosa. Kljub temu jih je bilo še vedno trinajst na romarski ladji, ki je odplula prva, osem ali devet pa jih je še ostalo za gubernatorjevo ladjo. Ko je bila ladja že na tem, da odpluje, je našega romarja napadla huda vročična bolezen. Nekaj dni ga je hudo zdelovala, potem pa je popustila. Ladja je imela odhod prav na dan, ko je vzel neko odvajalo.

Domači so vprašali zdravnika, če se lahko vkrca za Jeruzalem. Zdravnik je menil, da se pač lahko vkrca, če bi rad bil tam pokopan. On pa se je vkrcal in odpotoval še isti dan. Močno je bruhal, tako da se je čutil zelo olajšanega, in to je bil začetek njegovega popolnega ozdravljenja« (Avt. 43).

»Na ladji se je pripetilo nekaj umazanij in javnih nespodobnosti, ki jih je grajal z vso strogostjo. Španci, ki so na njej potovali, so ga svarili, naj tega ne počne, ker se je ladijska posadka že dogovarjala, da bi ga pustili na kakem otoku. A naš Gospod je hotel, da so kmalu prispeli na Ciper. Tu so ladjo zapustili in po kopnem odšli v drugo pristanišče, ki se imenuje *Las Salinas* (danes *Larnaca*), oddaljeno deset milj odondod. Stopili so na romarsko ladjo. Tu prav tako ni vzel s seboj drugega za svojo prehrano kot zaupanje, ki ga je imel v Boga, kakor

je storil že na prejšnji ladji. Ves tisti čas se mu je velikokrat prikazal naš Gospod in mu dajal veliko duhovne tolažbe in poguma. (...) Potem so s Cipra prispeli v Jafo. V Jeruzalem so potovali, kot je običaj, na oslih. (...) Malo preden so dospeli na kraj, od koder naj bi se videlo mesto, so razhajali, ker so videli frančiščane, ki so s križem čakali nanje. Ko so prišli v mesto, je čutil romar veliko tolažbo in to je bilo, kakor so pripovedovali tudi drugi, splošno doživetje vseh. Enako pobožnost je čutil vselej, kadar je obiskoval svete kraje.« (Avt. 44-45).

Podobne primere nenavadnega zaupanja v previdnost najdemo v življenju drugih svetnikov. Ta odlomek smo izbrali, ker je značilen. Mar ni vse naše življenje duhovno romanje proti nebeškemu Jeruzalemu?

Dalje prihodnjič
Iz knjige *Ali poznaš Očeta?*

SVETI AVGUŠTIN NAS UČI

STRAH BOŽJI



Dve vrsti strahu sta: eden je čist, drugi suženjski. Prvi strah je izgubiti Božje prijateljstvo, drugi je strah pred Božjo kaznijo. Nekaj majhnega je delati iz strahu pred kaznijo. Tako se boji tudi najslabši suženj in najkrutejši ubijalec. Tudi tisti, ki ljubijo pravičnost, se boji, toda njegov strah ni zaradi kazni, boji se izgubiti pravičnost.

Ubijalec, ki se boji lastnega zla, kjer ne more ubijati, ne ubija. In vendar je še naprej ubijalec. Bog namreč gleda na srce, ne na roko. Ko se volk približa čredi z namenom, da bi vdrl v stajo in raztrgal ovce, ki jih zaloti, če zaradi čuječih pastirjev in lajajočih psov ne more

uresničiti svojega namena, odide drugam, ne da bi ubil kako ovco, pa zato ne zgubi svoje krute narave. Volk je, ko pride, volk, ko odide. Je mar zato, ker ni dobil nobene žrtve, zapustil svojo krutost?

Če so tvoja čustva takšna, si v nekem smislu pravičen, toda tvoja pravičnost je le v tem, da ti sve-tuje, kako ubežati kazni. Razlika med strahom, ki ga imaš ti, in onim, ki ga ima ubijalec, je v tem, da se ubijalec boji človeških zakonov in zagreši zločin samo zato, ker upa, da se bo rešil človeških zakonov. Ti pa se bojiš zakonov ti-stega, čigar kazni ne moreš uiti. Ko bi ga pa mogel ukaniti, česa ne bi naredil? Ni ljubezen tista, ki ti jemlje slabe želje, strah je tisti, ki ti jih jemlje.

Toda, kdor se da voditi le strahu, je volk. Spremeniti se mora v ovco. Za to spremembo je potrebna Božja milost, zato je takšno spremembo bolj pripisati Božji pravičnosti kot pa tvoji. In dokler tega ne dosežeš, se boš s svojimi močmi lahko samo bal kazni, ne boš pa sposoben ljubiti pravičnosti. Tvoj strah je suženjski. Bojiš se slabe-

ga, ne ljubiš pa še dobrega.

V resnici je ta strah zavora. Je črka, ki grozi, ne pa milost, ki pomaga. Kljub temu ohrani to zavoro, kajti če zaradi nje ne storiš slabega, pa prišla vate ljubezen. Strah je dosegal, da nisi delal slabega, ljubezen bo pa storila, da ga ne boš hotel storiti, tudi ko bi ga brez kazni lahko storil.

Skušaj si pridobiti ljubezen. Naj vstopi vate ljubezen. Odpri ji vrata s strahom pred grehom. Potem bo prišla ljubezen, ki sovra-ži greh, prišla bo ljubezen, da boš delal dobro. Ko vstopi ljubezen, začne zapuščati dušo strah in kolikor bolj je vstopila ljubezen, toliko manjši bo strah. In ko bo ljubezen vstopila docela, bo izginil strah, kajti popolna ljubezen pre-žene strah.

Toda tudi ljubezen ne vstopi sama. Prinaša s seboj neki strah, namreč čisti strah, ki bo ostal za vedno. Pravični človek ljubi pravičnost zaradi pravičnosti same. Ne mara žaliti tistega, ki ga prizna bolj za svojega očeta kot za strogega sodnika. Če namreč resnično ljubi Boga in se čuti tudi

od njega ljubljen, ne bo storil ničesar, kar bi ne ugajalo tistemu, ki ga ljubi.

So ljudje, ki iz slabosti značaja ali nekega malodušja ne delajo slabega. Teh ne vodi pri tem ljubezen do pravičnosti, ampak le strah, da jih njihovi sovrstniki ne bi obsojali. Ne delajo slabih dejanj, ne ogibajo pa se slabih misli, in sebi storijo veliko slabega, prizadenejo si duhovno smrt.

Če še vedno delaš dobro iz strahu pred kaznijo, še nisi med Božjimi otroki. Bog daj, da se vsaj bojiš kazni. Strah je suženj, ljubezen je svobodna. Da hudobni duh ne postane gospodar tvojega srca, naj najprej pride v hišo služabnik, da bi ohranil prostor za gospo, ki bo prišla, in umaknil se bo služabnik, kajti popolna ljubezen izžene strah.

Gospod, nikoli se ne naveličam govoriti o tvoji ljubezni. Kolikor bolj hrepenim po njej, toliko bolj upam, da bo rasla v meni in izgnala iz mene suženjski strah, tako da bo končno ostal v meni samo tisti čisti strah, ki bo trajal vse večne čase.

DNEVNIK SVETE S. M. FAVSTINE KOWALSKE (17)

»ŽELIM SE DAJATI DUŠAM, ŽELIM SI DUŠ «

Ko sem zadnje dni pustnega časa opravljala sveto uro, sem zagledala Gospoda Jezusa, kako je trpel pri bičanju. O to nepojmljivo mučenje! Kako strahotno je Jezus trpel med bičanjem! Ubogi grešniki, kako se boste na sodni dan srečali s tem Jezusom, ki ga zdaj tako trpinčite? Njegova kri je tekla na zemljo in na nekaterih mestih je meso začelo odpadati. Na hrbtu sem videla nekaj njegovih čisto golih kosti. Jezus je tiho ječal in vzdihoval.

Nekega dne mi je Jezus razodel, kako ljuba mu je tista sestra, ki zvesto izpolnjuje redovno pravilo. Za

izpolnjevanje redovnega pravila sestra prejme večje plačilo kot za spokorne vaje in velika premagovanja same sebe. Če jih opravlja poleg redovnih pravil, bo prejela zanje svoje plačilo, a to ne bo preseglo redovnega pravila.

Med nekim češčenjem me je Gospod prosil, da bi se mu žrtvovala za posebno trpljenje, ki bo Bogu v zadoščenje, in to ne samo na splošno za grehe sveta, ampak posebej za napake, zagrešene v tej hiši. Takoj sem obljubila. Jezus mi je dal spoznati, kaj bom trpela. Takoj se je pred mojimi duhovnimi očmi pri-

kazalo in odvijalo vse trpljenje, ki me bo doletelo. Prvič - moji nameni ne bodo priznani; razne obdolžitve in nezaupanje, različne vrste poniževanja in nasprotovanja bodo - tu jih vseh ne naštevam. Vse je bilo pred očmi moje duše kakor temni nevihtni oblaki, iz katerih bodo vsak trenutek začele švigati strele, ki samo čakajo na mojo privolitev. Za trenutek sem se prestrašila. Takrat se je zaslíšal zvonec za kosilo. Neodločno in drhte sem zapustila kape-lo. Pred sabo sem neprestano videla žrtev, ker se je nisem odločila niti sprejeti niti je Gospodu odkloniti.

Hotela sem se predati njegovi volji. Če mi jo Jezus sam naloži, sem že pripravljena. Toda Jezus mi je dal spoznati, da se moram sama prostovoljno odločiti in jo zavestno sprejeti, ker bi sicer v tem primeru ne imela nobenega pomena. Vsa moč žrtve je v mojem prostovoljnem dejanju spričo njega, obenem pa mi je Gospod dal spoznati, da jaz odločam, ali bom ali ne bom tega storila. Takoj sem odgovorila: »Jezus, vse sprejemem, kar koli mi hočeš poslati. Zaupam v tvojo dobroto.« V trenutku sem začutila, da sem s tem dejanjem Bogu izkazala veliko čast. Oborožila sem se s potrpežljivostjo. Ko sem odšla iz kapele, sem se srečala z resničnostjo. Ne želim opisovati tega podrobno, toda bilo je toliko, da sem komaj še zmogla prenesti, tudi kapljice več ne bi zmogla.

Nekega jutra sem v svoji duši zaslišala naslednje besede: **Pojdi k materi vrhovni predstojnici in ji povej, da mi ta stvar v tej in tej hiši ni všeč.** Zadeve tu ne morem omeniti, tudi ne hiše, vendar sem materi vrhovni predstojnici povedala, čeprav me je to veliko stalo.

Nekoč sem vzela nase hudo skušnjavo, ki jo je trpela ena izmed naših gojenk iz hiše v Varšavi. Šlo je za skušnjavo samomora. Celih sedem dni sem trpela, po sedmih dneh ji je Jezus naklonil milost in takrat sem tudi jaz nehala trpeti. To je veliko trpljenje. Pogosto sprejemam nase muke naših gojenk. Jezus mi to dopušča - tudi spovedniki.

Moje srce je stalno Jezusovo bivališče. Razen Jezusa nihče nima vstopa vanj. Iz Jezusa črпам moč za boje z vsemi težavami in nasprotovanji. Hrepenim, da bi prešla v Jezusa, da bi se mogla popolnoma predati dušam. Ljudem se ne bi mogla približati brez Jezusa, ker vem, kaj sem po sebi. Boga sprejemam vase, da bi ga predala dušam.

27.3. Hočem se truditi, delati, se izčrpavati za naše delo - za reševanje neumrljivih duš. Nič zato, če bodo ti naporji skrajšali moje življenje, saj

ne pripada več meni, ampak je last skupnosti. Z zvestobo skupnosti hočem biti koristna vsej Cerkvi.

Jezus, danes je moja duša omračena od trpljenja. Nobenega žarka svetlobe ni. Nevihta besni, a Jezus spi. Moj učitelj, ne bom te budila, ne bom motila tvojega sladkega sna. Verujem, da me boš okreпил brez moje vednosti.

Cele ure te častim - ti živi kruh - sredi velike duhovne suše. Jezus, čista ljubezen, ne potrebujem tolažbe, tvoja volja me hrani. O močni.



Tvoja volja je cilj mojega bivanja. Dozdeva se mi, da mi ves svet služi in je odvisen od mene. Ti, Gospod, razumeš mojo dušo v vseh njenih prizadevanjih.

Jezus, čeprav ti ne morem prepevati hvalnice ljubezni, občudujem petje serafov - teh, ki jih ti tako ljubiš. Na njihov način želim potoniti vate. Takšne ljubezni ni mogoče zajeziti, ker nobena sila ni močnejša od nje. Podobna je blisku, ki razsvetli temo, a v njej ne ostane. Učitelj, oblikuj sam mojo dušo po svoji volji in po svojih večnih načrtih.

Neka oseba si je zadala nalogo, da me bo na različne načine vadila v kreposti. Enkrat me je ujela na hodniku in začela s tem, da res

nima nikakršnega razloga za očitke, vendar mi je kljub temu ukazala stati cele pol ure na hodniku nasproti male kapele in čakati na mater prednico, in ko bo po končanem oddihu šla mimo, se moram obtožiti za različne stvari, ki mi jih je ukazala. Čeprav v svoji duši nisem imela niti pojma, za kakšne prestopke gre, sem ubogala in pol ure čakala prednico. Vsaka sestra, ki je šla mimo, me je gledala z nasmehom. Ko sem se materi prednici obtožila, me je takoj poslala k spovedniku. Med spovedjo je duhovnik takoj začutil, da to ne prihaja iz moje duše in da o teh stvareh nimam pojma. Čutil se je, da si je ta oseba upala tako ukazovati.

Božja Cerkev, ti si najboljša mati, samo ti znaš vzgajati in dajati duši rast. Kako velika je moja ljubezen, moje spoštovanje do Cerkve - te najboljše matere!

Nekoč mi je Gospod rekel: **Moja hči, tvoje zaupanje in tvoja ljubezen spravljata v zadrego mojo pravičnost in ne morem kaznovati, ker me oviraš. Kako veliko moč ima tisti, ki je poln zaupanja!**

Ko mislim na večne zablube in o njem, ki se želi z menoj združiti, ga ure in ure vpijajo moje misli. Kako se bo to zgodilo? Ti si Bog, a jaz tvoje ustvarjeno bitje. Ti si nesmrtni kralj, a jaz beračica in sama beda. Vendar mi je že zdaj vse jasno - saj bo prepada izravnala tvoja ljubezen, Gospod, in tvoja milost. Ta milost bo izravnala prepada, ki je med teboj, Jezus, in menoj.

Jezus, kako globoko ranijo človeka, ki se stalno trudi za iskrenost, a mu očitajo neiskrenost ter mu ne zaupajo. Jezus, tudi ti si trpel takšne muke, da bi dal zadoščenje svojemu Očetu.

Tako zelo se želim skriti, da bi nobeno ustvarjeno bitje ne poznalo mojega srca. Jezus, ti edini poznaš moje srce in ga imaš v celoti v posesti. Nihče ne ve za najino skrivnost; z enim samim pogledom se sporazumeva. Vse od trenutka najinega poznanstva sem srečna. Tvoja veličina je moja polnost. Jezus, ko

sem na zadnjem mestu in nižja od poslednje, celo najmlajših postulantk, takrat se počutim, da sem na pravem mestu. Nisem vedela, da je Gospod po teh sivih kotičkih nastanil toliko sreče. Zdaj razumem, da lahko celo v ječi iz čistih prsi izvira vsa polnost ljubezni do tebe, Gospod. Zunanje stvari so brez pomena za čisto ljubezen, ki prešinja vse. Niti vrata ječe niti nebeška vrata nimajo moči nad njo. Sega do samega Boga in nič je ne more uničiti. Zanj je nobenih ovir, je svobodna kakor kraljica in povsod ima prost dohod. Celo smrt mora pred njo skloniti glavo.

Danes je pripotovala k meni moja rodna sestra. Ko mi je povedala o svojih namerah, sem osupnila od groze, da je kaj takega mogoče. Nad dušo - lepo pred Bogom - so prišle velike temine in si ni znala pomagati. Na vse je gledala črno. Dragi Bog jo je dal meni v varstvo. Dva tedna sem se trudila z njo. Koliko žrtev me je stala ta duša, ve samo Bog. Za nobeno dušo nisem pred božji prestol prinesla toliko žrtev, trpljenja in molitev kot zanjo.

Čutila sem, da sem zanjo pri Bogu izprosila milosti. Ko o vsem tem premišlujem, vidim, da je kot pravi čudež. Zdaj vidim, kako veliko moč ima pri Bogu prosilna molitev.

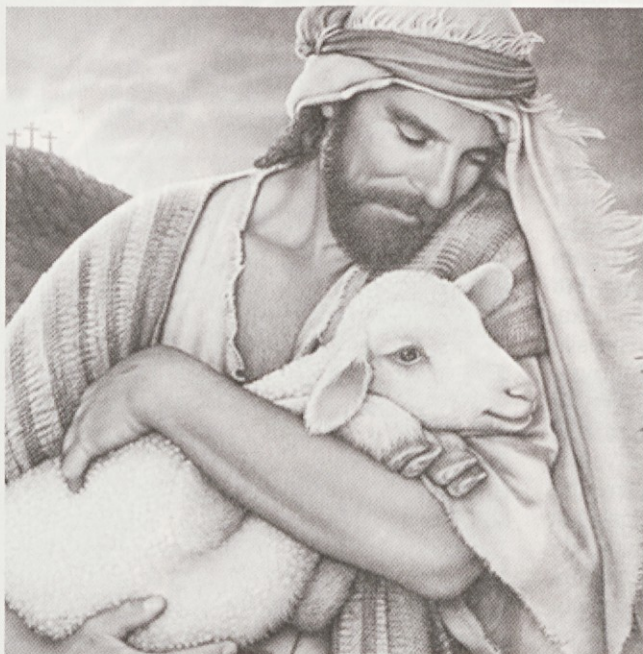
Zdaj, v postnem času, pogosto čutim trpljenje Gospoda Jezusa in svojem telesu. Vse, kar je Jezus trpel, globoko podoživljam v svojem srcu, čeprav moje trpljenje na zunaj ni vidno. O njem ve le moj spovednik.

Kratek pogovor z materjo učiteljico novink. Ko sem jo spraševala o nekaterih podrobnostih, kako naj ravnam v notranjem življenju, mi je ta sveta mati na vse odgovorila z veliko jasnostjo poznavanja. Rekla mi je: »Če boste še naprej tako sodelovali z božjo milostjo, ste le korak proč od popolnega zedinjenja z Bogom. Razumete, v kakšnem pomenu to govorim. Vaša značilnost naj bo zve-

stoba božji ljubezni. Bog ne vodi vseh ljudi po taki poti.«

Vstajenje. Danes med praznovanjem vstajenja sem zagledala Gospoda Jezusa v veliki svetlobi. Približal se mi je in rekel: **Mir z vami, otroci moji.** Dvignil je roko in nas blagoslovil. Rane na rokah, nogah in na strani so bile nezaceljene in sijoče.

Pogledal me je s tako dobroto in ljubeznijo, da se je moja duša popolnoma potopila vanj. Rekel mi je: **Velik delež sprejemaš pri mo-**



jem trpljenju, zato ti podarjam velik delež pri svoji slavi in svoji radosti. Vse vstajensko praznovanje se mi je zdelo kakor ena sama minuta. Čudovita zbranost je objela mojo dušo in je trajala vse praznike. Jezusova ljubeznivost je tako brezmejna, da se tega ne da povedati.

Drugi dan sem po svetem obhajilu zaslišala naslednje besede: **Moja hči, glej v globine mojega usmiljenja in izkaži temu usmiljenju čast in slavo. To stori tako: Zberi vse grešnike vsega sveta in jih potopi v globine mojega usmiljenja. Želim se dajati dušam, želim si duš, moja hči. Na moj praznik - na praznik usmiljenja - boš preletela ves svet**

in vodila onemogle duše k izviru mojega usmiljenja. Ozdravil jih bom in okreпил!

Danes sem molila za nekoga, ki je umiral brez svetih zakramentov, čeprav jih je vroče želel, toda bilo je prepozno. Bila je to sorodnica - teta. Bila je draga Bogu. Za naju v tem trenutku ni bilo nobene razdalje.

O ve male vsakodnevne žrtve, ve ste mi kakor poljsko cvetje, s katerim posipam noge ljubljene Jezusa. Včasih te malenkosti primerjam z junaškimi krepostmi, zaradi njihove trajnosti zahtevajo junaštvo.

V trpljenju ne iščem pomoči pri ustvarjenih bitjih, ampak mi je Bog vse, čeprav se mi včasih zdi, kot da me Gospod ne sliši. Takrat se oborožim s potrpežljivostjo in molkom kakor golobica, ki se ne pritožuje in ne žaluje, ko ji vzamejo mladiče. Želim vzleteti do samega sonca, ne maram bivati v megli. Ne bom odnehala, ker sem se oprla nate - ti, moja moč.

Goreče prosim Gospoda, da bi blagovolil okrepiti mojo vero, da se ne bi ravnala v sivi vsakdanjosti po človeških razpoloženjih, marveč po Duhu. Kako človeka vse vleče k zemlji, le živa vera ga vzdržuje v višjih območjih, a samoljubju določa njemu pripadajoče mesto - čisto zadnje!

Na mojo dušo se spet spušča strašna tema. Dozdeva se mi, da sem pod vplivom prevar. Ko sem šla k spovedi, da bi zajela razsvetljenje in mir - ni bilo nič. Spovednik je še povečal moje dvome, bolj kakor sem jih imela prej. Rekel mi je: »*Ne morem spoznati, kakšna moč deluje na vas - morda Bog, morda hudobni duh.*« Ko sem odšla iz spovednice, sem začela premišljevat o njegovih besedah. Čim bolj sem jih premišljevala, tem bolj se je moja duša pogrezala v temo. Jezus, kaj naj naredim? Ko se mi je Jezus ljubeznivo približal,

sem se zbalala. Ali si ti res Jezus? Po eni strani me privlači ljubezen, po drugi strani strah. Kakšna muka - ne morem je opisati.

Ko sem spet odšla k spovedi, sem prejela odgovor: »Jaz vas ne razumem, bolje bi bilo, da se pri meni ne spovedujete.« Moj Bog, toliko se moram mučiti, da sploh kaj spregovorim o svojem notranjem življenju, na to pa dobim odgovor: Jaz vas ne razumem.

Ko sem odšla iz spovednice, me je prevzela strašna stiska. Odšla sem pred Najsvetejše in rekla: »Jezus, reši me, saj vendar vidiš, da sem slabotna.« Takoj sem zaslišala besede: **Med duhovnimi vajami pred zaobljubami ti bom pomagal.**

Ohrabrena od teh besed sem šla naprej, ne da bi koga spraševala za nasvet. Toda čutila sem takšno nezaupanje do sebe, da sem se odločila enkrat za vselej rešiti se teh dvomov. Čakala sem na duhovne vaje, ki morajo biti pred večnimi zaobljubami. Že nekaj dni pred tem sem vztrajno prosila Boga razsvetljenja za duhovnika, pri katerem naj se spovem, da bi on dokončno odločil, ali da - ali ne; mislila sem: enkrat za vselej bom mirna. Vendar me je skrbelo, ali me bo sploh kdo hotel poslušati o tej stvari. Odločila sem se, da ne bom o tem več mislila, pač pa bom popolnoma zaupala Gospodu. Besede »v času duhovnih vaj« so mi odmevale v ušesih.

Dalje prihodnjič

Vprašujete

ODGOVARJAMO



LOJZE KUKOVICA



KRATKE NOVICE

FLORIDA - Franz Xaver Brandmayr, duhovni asistent Molitvene zveze za mir med narodi cesarja Karla I. (za blaženega ga je 3. oktobra 2004 v Rimu razglasil papež Janez Pavel II.), je povedal, da so skončali preverjanje čudeža na priprošnje bl. Karla I. in zadevo predali Rimu. Tam bodo odločili, ali bo zadnji avstrijski cesar prištet tudi med svetnike.

Iz Ave Maria

1 - Zelo me zanima vedeti, če in kako je možno dokazati, da je bil in je Jezus pravi Bog. Vem, da je o tem predmetu napisanih ogromno učenih knjig. Toda nam preprostim kristjanom – med katere se štejem tudi sam – je pa najprej težko priti do takšnih knjig, pa tudi časa in primerne predznanja nam manjka, da bi se tem vprašanjem posvetili. Zato se obračam na vas s prošnjo, če nam na čim bolj preprost način to veliko resnico približate in morda celo dokažete.

Eden od načinov, kako to veliko in izredno veliko versko resnico na dosti preprost način dokazati, je ta, da v Svetem pismu, predvsem seveda v evangelijih, poiščemo vsaj nekatera tistih mest, v katerih Kristus sam dokazuje, da je pravi Bog in seveda tudi pravi človek. Če je namreč on sam trdil – in to je res storil ob mnogih priložnostih, potem je to gotovo res, ker si pri najboljši volji ne moremo misliti, da je o sebi povedal kaj, kar ne bi bilo res. Nihče namreč, tudi najhujši njegovi nasprotniki in celo sovražniki, mu niso nikdar očitali, da je koga varal, da kdaj

ni govoril resnice. Zato je eden od načinov, da spoznamo, kdo je bil in je Jezus, prav ta, da njega samega vprašamo, kaj je mislil in povedal o sebi. V naslednjih vrsticah bomo v neki meri storili to.

a) Najprej je jasno, da si je Jezus prideval božje lastnosti. Tako je na primer, ukazoval nevihtam in viharjem in ti so ga ubogali. Tega noben navaden človek ne more storiti. Obujal je mrtve in ljudem je odpuščal grehe, kar samo Bog more ali pa tisti, ki so od njega prejeli to oblast. Kristus je tudi vabil svoje pristaše, naj bodo eno, »kakor si ti (Oče) v meni in jaz v tebi«. Vse to je govoril vedno v prvi osebi, torej nanašajoč se nase in na svojega nebeškega Očeta. Nikoli ni ničesar ukazoval ali naročal v imenu Boga, vedno je to delal v svojem lastnem imenu. Mrtvi deklici je, na primer, rekel: »Rečem ti, vstani« in oživila je. Ob drugi priložnosti je odpustil grehe v svojem imenu, ko je dejal grešnici: »Žena, tudi jaz te ne obsodim; pojdi in ne greši več!« (Jn 8,11).

b) Jezus je dajal zakone, kakor jih daje le Bog. Noben prerok Stare zaveze si ne bi bil drznil reči, kakor je rekel Jezus v govoru na gori: »Slišali ste, da je bilo rečeno, jaz pa vam pravim« (Mt 5,37).

c) Jezus je od ljudi zahteval in pričakoval, da ga ljubijo kot Boga, zato je rekel: »Kdor ima svojega očeta ali svojo mater bolj rad kakor mene, ni mene vreden, in kdor ljubi svojega sina ali svojo hčer bolj kot mene, ni mene vreden.« In še: »Kdor ne sprejme svojega križa in ne hodi za menoj, ni mene vreden. In kdor izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel.« (Mk 14,62).

d) Jezus obljublja stvari, ki so lastne samo Bogu. Desnemu razbojniku na križu, rekel: »Še danes boš z menoj v raju« (Lk 23,43). Na drugem mestu pravi Jezus: »Videl boste priti sina človekovega na oblakih neba in sedeti na desnici Vsemogočnega« (Mk 14,62).

e) Ja, Jezus je tudi zagotavljal, da je eno z Bogom Očetom: »Jaz in Oče sva eno. Nihče ne pozna sina razen Oče in nihče ne pozna Očeta

razen sin« (Mt 11,27). In: »Videl boste sina človekovega sedeti na desnici Očetovi in videli ga boste priti na oblakih neba« (Mt 14,62).

Evangeljski izrazi, ki se nanašajo na Kristusovo osebo, so tako močni in jasni, tako živi in učinkoviti. Pomislimo, na primer, samo na naslednje Kristusove besede: »Jaz sem pot, resnica in življenje« (Jn 14,6). Ali na eno druge: »Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes; kdor bo jedel od tega kruha, bo živel vekomaj in kruh, ki ga bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta« (Jn 6,51). Podobno: »Jaz sem luč sveta... Jaz nisem sam, ampak sva jaz in Oče, ki me je poslal... Vi ste od tukaj, jaz pa sem od zgoraj, vi ste od tega sveta, jaz nisem od tega sveta... Abraham se je veselil, da bo videl moj dan... A predno je bil Abraham, sem jaz.« Ali: »Jaz sem izšel iz Očeta. Prišel sem od Očeta in prišel sem na svet. Sedaj spet zapuščam svet in grem k Očetu« (Jn 16,27-28).

Če dosedanje na kratko povzamemo, lahko rečemo, da se je Kristus imel z Očetom za eno bitje, da Očeta samo on pozna, ker iz njega izhaja in je eno z njim bival, da je prej kot Abraham, da je večji kot Salomon in večji tudi kot David; da je bil večji kot vsi preroki in da bo na koncu sveta prišel na svet v slavi in veličastvu sodit žive in mrtve. On je tisti, ki more ljudem odpuščati grehe. In ko ga je Kajfa pred sodnim stolom vprašal: »Povej nam vendar, če si ti Kristus, sin Božji, je Jezus jasno odgovoril in zatrdil: 'Da, tako je, ti sam si to rekel'« (Mt 26, 63-64). In raje je sprejel smrtno obsodbo, kot da bi preklical te usodne besede.

Kdo bi lahko dvomil o Kristusovem nauku, ni pa mogoče dvomiti o tem, kar je Kristus sam povedal o sebi. Kdor je pripravljen za svoje pričevanje in za svoj nauk iti v smrt in tako strahotno in sramotno smrt, ta ima pravico, da verujemo njegovim besedam, pa četudi se nam zdijo še tako vzvišene.

In sedaj vprašanje: Ali je vse to, kar smo povedali, zadosti, da sprejmemo krščansko vero, posta-

nemo torej kristjani, če še nismo bili. Ne, ni zadosti. Manjka še eno, in sicer najvažnejše: milost božja, kajti vera v tako vzvišene resnice, ki jih proglašata krščanska vera, je možna le, če nas Bog razsvetli in da moč, da sprejmemo Kristusa kot božjega Sina in Odrašenika sveta in njegov nauk kot od Boga razodeti nauk. Milosti vere pa Bog nikomur ne odreka, ker hoče, da vsi ljudje pridejo do spoznanja resnice in se zveličajo. Morda je tu na mestu majhna pripomba: Ni zadosti, da na hitro in napol površno preberemo, kar je tu napisano. Potrebno je marveč, da se z vso resnostno posvetimo branju in razmišljanju povedanega, posebno pa še, da se z vso ponižnostjo obračamo na Boga za milost vere. Kristus nam zagotavlja: Prosite in prejeli boste. In česa v življenju bolj potrebujemo kot vere v Boga našega Očeta in Jezus Kristusa, ki ga je on poslal na svet kot našega Odrašenika?

KRATKE NOVICE

JERUZALEM - Latinski patriarh v tem mestu Fouad Twal je potrdil, da bo letos o božiču začela oddajati prva krščanska radijska postaja v Sveti deželi. Ima že vsa potrebna dovoljenja, sedež pa bo imel v katoliški župniji Taybeh, deset kilometrov vzhodno od Ramale, kjer živijo skoraj sami kristjani.

VATIKAN - Papeški svet *Cor unum* je objavil, da je ustanova *Populorum progressio*, ki jo je leta 1992 ustanovil papež Janez Pavel II., za 200 razvojnih projektov v letošnjem letu v Latinski Ameriki namenila 2,1 milijona dolarjev. Denar bodo večinoma porabili za preskrbo s pitno vodo, izboljšanje pridelave hrane, ustanavljanja malih podjetij in izobraževanje.

Iz Ave Maria

ROŽNI VENEC – KAKOR KOLO

REINHOLD STECHER

Avtor je bil škof v avstrijskem Innusbrucku od 1980 do 1997; zdaj je v pokoju.

Odlomek je iz njegove knjige »Der Rosenkranz. Ein kleines Plädoyer«, ki je v nekaj tednih po izidu postala uspešnica.



Najprej moram priznati, da sem gotovo spadal med tiste, ki niso ravno navdušeni za rožni venec. Kot otrok in mladostnik rožnega venca nisem maral. Kot otroci rožnega venca nismo molili, temveč smo ga pasivno prenašali. In do danes dvomim, ali je skupna molitev rožnega venca najboljši dostop do te molitve.

Molitev tišine

Rožni venec sem začel ceniti kot 'molitev tišine'. Angelov pozdrav

dekletu iz Nazareta se je tudi dogodil v tihi uri, stran od hrupa in vrveža sveta. In vendar je to bila velika ura. Zdi se mi, da rožni venec spada še najbolj v tiho okolje: dolinske poti domače dežele, klop v parku zjutraj, molčeca, prazna cerkev, stol na balkonu, ura v bolniški postelji...

V strelskem jarku

Bog mi je moral v svoji Previdnosti odrediti tihe čase posebne vrste, da sem lahko odkril neljubljeni rožni venec. To je bil najprej molk zapora v samici... in druga tišina je bila tišina stražarske službe v strelskem jarku.

Nobenega od teh bivališč ne morem priporočiti drugim. A vendarle bi moglo biti tako, da vam Bog v življenju tudi kdaj dodeli kak obrobni položaj, delček popolne odvisnosti

od njega samega. To bi moglo biti po prvi tesnobi priložnost za marsikaj, tudi za rožni venec.

Potrpežljivost se spleča

Domnevam, da gre mnogim tako kakor meni. Mi smo pač skokovito-nemirni, živčno-neskoncentrirani ljudje trenutka. Nek raziskovalec obnašanja (etolog) nas je imenoval 'momentalisti'. Zato mislim, da je oblika molitve, ki lahko nekoliko pripomore k temu, da nas pospremi v neki mir, času primerna in sodobna.

Seveda to ne gre brez neke potrpežljivosti in truda. Rožni venec ni 'sedežnica', ampak 'gorsko kolo' (mountainbike). Potrpežljivo in ritmično poganjanje pedalov je nekoliko naporno, a nas privede na vrh.

Iz Ave Maria

KAJ NAM PRINAŠA PRIHODNOST

LUCA DE MATA

**Ali nam bo gospodovala
neka bodoča človeška rasa,
narejena v laboratoriju?**

Spoštuj očeta in mater!

Kaj naj to pomeni, kakšna vprašanja prinaša v razsežnost ljubezni spoštovanje očeta in matere, če se naznanja neka nova rasa, narejena v laboratoriju na podlagi patentov kloniranja? Dvomi in tesnoba, ki prihajajo iz vzorcev in meja dobička, pa prinašajo s seboj čisto druge vzorce in strahove, za katere smo mislili, da smo jih pokopali. Zdi se, da se vse ponavlja kot brezkončna mora. Včeraj za raso, danes za dobiček. Komaj pred sedemdesetimi leti je v nacistična ideološka norost v srcu Evrope v morilskih taboriščih morila in izvajala divjaške poskuse na



človeških bitjih... milijoni žensk, moških in otrok je bilo žrtvovanih v imenu in za obrambo rase, ki niti ne obstaja. Komaj dobrega pol stoletja je minilo, kar so se dogajali množični umori v stalinskih gulagih v imenu in obrambo politične ideologije. In ko to berete, se isto dogaja v Severni Koreji, na Kitajskem, v Mjanmaru in še kje po svetu.

In kaj se nam obeta za prihodnost?

Nova rasa večno mladih bogatašev, neskončno oblastnih, absolutnih gospodarjev vseh bogastev planeta. Zdi se, da se to kaže na našem obzorju. Kaj gremo res proti neki mori? Proti novi človeški rasi, narejeni v laboratoriju, kot tovarniški izdelek?

Kam nas vodi strah pred staranjem? Kdo bo jutri oče in mati? Ti? Jaz? Čigavi otroci bomo? Na koga bomo usmerili svojo privrženost? Kaj bo sploh še pomenilo: ljubiti?

Predsednik zveze ameriških katoliških univerz, profesor Edmund D. Pellegrino pravi: »Kot zdravniku in kot etiku je moja največja zaskrbljenost zloraba, ki jo biologija uganja iz dog-

nanj raziskav. Človek lahko nadzoruje vsak vidik življenja od začetka do konca: to pomeni, da smo odvisni od tistega, ki ima to moč, in od dobičarske sebičnosti, ki stojita za to vrsto znanstvene raziskave. Od tega je odvisna bodočnost človeštva. Slepilo nesmrtnosti: zamisel, da bi lahko nadzorovali življenje tako daleč, da bi odpravili smrt.

Nekateri raziskovalci mislijo, da bi se dalo spremeniti razmnoževalne celice tako, da bi mogli spremeniti bodoče rodove. Spremeniti človeško raso! To pa prinaša s seboj vprašanje: kdo ima to oblast? **Kdo je upravičen odločiti za vse nas, kakšna mora biti človeška rasa?** Danes vlada filozofija koristnega in nekoristnega. Lahko si torej zamišljamo ustvarjati človeška bitja, ki bodo koristna samo

za službo drugim. V takem položaju so prizadete osebe nevarnost. Biološka raziskava brez etičnih meja lahko povzroči velike nevarnosti. Že danes so primeri, da je imel novorojenec maternico ene matere, jajčece pa druge, enega očeta, ki je dal spermo in drugega, ki ga vzgaja. Ni več biološke enotnosti družine. Kako bi potem vedeli, komu dati ljubezen? Biološkemu očetu? Očetu, ki je dal spermo? Očetu, ki te je vzgojil? Materi? Kateri materi? Tisti, ki te je nosila? Ali tisti, ki ji je dala jajčece? Vse to ne sme biti sprejeto kot nasprotovanje znanstveni raziskavi. Temeljno vprašanja za vse človeštvo je, kako nadzorovati in uporabljati znanje v človečanske namene in znotraj etičnih meja.«

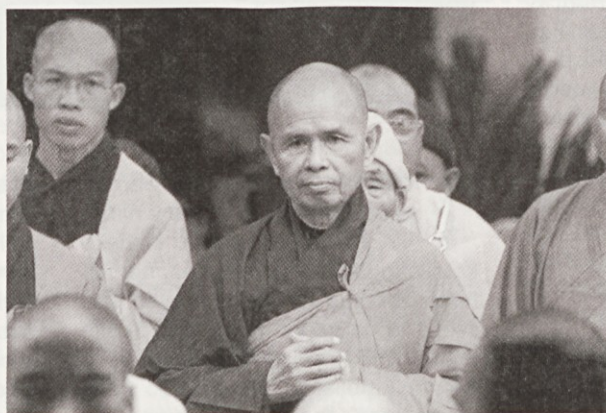
Iz Ave Maria

VERSKA SVOBODA

BERNARDO CERVELLERA

Poročilo 2008 o verski svobodi v svetu, ki ga je pripravila Papeška zveza za pomoč trpeči Cerkvi, kaže, da kršenja te pravice izhajajo iz čistega razkazovanja oblasti in iz namena zaustaviti socialni in gospodarski razvoj družbe. Civilna družba je v svetu vedno bolj svestna svoje važnosti, čeprav ji vlade prisojajo čisto drugoten pomen. Poročilo 2008 nudi pregled kršenja te temeljne pravice, ki jo je Benedikt XVI. označil kot 'vogelni kamen' človekovih pravic.

1) Kršenja verske svobode se dogajajo vedno bolj zaradi izkazovanja oblasti in preziranja človeškega in družbenega razvoja človeka. V preteklosti so bili mnogo bolj pogosti motivi fanatičnega fundamentalizma, ki hoče uničiti skupnosti druge vere; odklanjanje ver (npr. krščanstva), ker so vezane



na kolonialno preteklost; marksistični ideološki motivi, ki so hoteli uničiti vero kot 'opij za ljudstvo'. Zdaj pa je jasno, da je celo na Kitajskem in v Vietnamu borba proti veram borba proti človekovi svobodi, proti možnosti, da bi človek izrazil svoje mišljenje, da bi gradil okolja dialoga in družbene pravičnosti. Tako na Kitajskem kot v Vietnamu je komunistična partija izgubila vsako ideološko

podlago in se skuša samo še reševati pred bližnjim propadom zaradi skorumpiranosti svojih članov, zaradi zahtev po pravičnosti kmetov, ki so jih pregnali z njihove zemlje, zaradi državljanov, ki so siti onesnaževanja in zaradi priuč, ki jih ovirajo vsepovsod. Celo preganjanja v Indiji, v katerih je precej močan naboj hinduističnega integralizma, so motivirana s koristmi političnih strank in zemljiških posestnikov, ki hočejo rodovne pripadnike in dalit obdržati kot sužnje, saj se jim s spreobrnjenjem v krščanstvo odpira nova družbena in gospodarska osamosvojitve njihovega življenja. S tega vidika je jasno, da mašiti usta redovnim ljudem pomeni mašiti usta glasovom, ki govorijo o svobodi izražanja, o pravičnosti proti korupciji, o razvoju in dostojanstvu. Sile na oblasti, ki se bore proti verski svobodi, hočejo dežele, ki bodo zaprte, kjer bo vse blokirano, brez gospodarskega razvoja, samo da bi ohranile svoje monopole in koristi.

2) V muslimanskem svetu je opaziti vedno močnejši odmik od fundamentalističnega terorizma. Dokaz temu je odpiranje več novih cerkva v arabskih emiratih in Kuvajtu, dialog med Savdsko Arabijo in Vatikanom, obramba kristjanov s strani zmernih muslimanskih organizacij v Indoneziji. Celo usoda iraških kristjanov je postala predmet debate v časopisih Srednjega Vzhoda: ti kristjani so vir kulture, razvoja, mednarodnosti, sposobni govoriti z Zapadom in z Vzhodom, zato bi bilo škoda, če bi jih izgubili.

3) Na svetu vedno bolj raste zanimanje svetovne civilne družbe za versko svobodo kot temelja za izgradnjo miru. Dovolj je pomisliti na številne manifestacije, ki so se zgodile na svetu v korist burmanskim menihom, pa na manifestacije proti Kitajski zaradi njenega nasilja nad tibetanskimi menihi. To svetovno javno mnenje ima moč vplivati na države, ki so 'lopovske' glede verske svobode, saj se bojijo samo tega. V Vietnamu mestna vlada v Hanoju ni uspela uničiti niti katoliške skupnosti, niti njenega škofa prav zaradi mednarodne pozornosti za hanojske katoličane. V Indiji je morala vlada države Orissa - sicer po enem mesecu - začeti preiskave nasilja proti kristjanom. Sama Kitajska je morala na pritisk svetovne civilne družbe obnoviti pogajanja z Dalaj Lamo, ki so bili cela leta zamrznjena. Za civilno prebivalstvo sveta je jasno, da je verska svoboda pospeševalec vsake druge svobode in jamstvo za red in mir v družbi.

4) Svetovne vlade se vedno manj brigajo za te reči. Nesposobnost tudi en sam dan bojkotirati olimpijado v Bejingu v imenu 'strateškega partnerstva' in ekonomskih pogodb; nemočna guncnica med odposlancem Združenih narodov in burmanskim režimom; molk o nasilju v Indiji kažejo, da države zanima vedno bolj samo gospodarska korist. Globalizacija je naredila svetovno civilno družbo močnejšo, je pa tudi vlade bolj podredila gospodarstvu. Bati

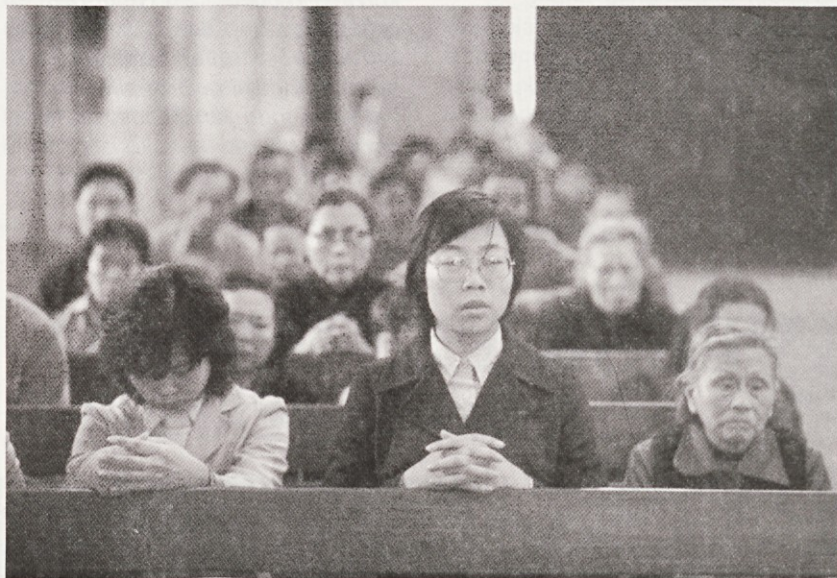
se je, da bo splošna kriza, katere priče smo, prepad med javnim mnenjem in vladami še poglobila.

Ta položaj potrjuje važnost naše informacije, ki je pozorna do

usode vseh ver: pomoč svetovnemu javnemu mnenju in delu za mir na svetu.

Iz Ave Maria

KITAJSKA - »Olimpijska« verska svoboda



Tujcem so zagotovljeni obredi, srečanja in celo maše v njihovih jezikih, za uradno kitajsko katoliško Cerkev pa je ukaz, naj njihova zbiranja ne bodo preveč številčna in ne trajajo predolgo. Škofje in duhovniki 'podzemeljske' (papežu zveste) katoliške Cerkve pa so v hišnem priporu, medtem ko China Daily objavlja lepe fotografije.

Dve deželi in dve meri: medtem ko v olimpijski vasi tujci uživajo popolno (ali vsaj popolno) versko svobodo, sta obe katoliški Cerkvi, uradna in podzemeljska pod strogo kontrolo policije in patriotičnih združenj, da bi se »izognili zbiranju« in »jamčili varnost« v času olimpijade.

Kot je že pred časom obljubila kitajska vlada, je v olimpijski vasi celo področje posvečeno duhovnosti in molitvi. Katoličani in protestantje ima-

jo skupne dvorane, so pa tudi dvorane za budiste in muslimane, jude in hindujce. Nudijo tudi hrano vseh sort: vegetarijansko, halal, košer... Nekatera olimpijska moštva imajo svojega kaplana, ki lahko mašuje, srečuje vernike, govori svobodno in podobno...

Po pripovedovanju nekaterih kitajskih kaplanov, ki so tam, so celo obredi, ki se jih udeležujejo tako tujci kot kitajski verniki. Vse to pa se dogaja samo v strogo nadzorovani olimpijski vasi, kamor lahko vstopijo samo prijavljeni ljudje ali pa tisti, ki so v njihovem spremstvu.

Turiste iz tujine sprejemajo zelo širokosrčno, so pa tudi izjeme. V Kunmingu (provinca Yunan) so zavrnilo skupino ameriških kristjanov, ker so imeli s seboj 300 izvodov Svetega pisma. Kitajski zakoni prepovedujejo

uvoz količine verskih knjig, ki je večja kot za osebno rabo.

Ob navzočnosti tujih turistov v Beijingu je bilo v Dong Tang (cerkev sv. Jožefa) in Bei Tang (cerkev presvetega Odrašenika) bogoslužje v italijanščini in nemščini z duhovniki teh jezikov. Bogoslužja so se udeležili tudi nekateri Kitajci. Ni pa znano, če se bo ta svoboščina nadaljevala tudi po olimpijadi. Nek kitajski duhovnik je za AsiaNews povedal, do bo vlada pozneje morala oceniti, če bi to povzročalo kake »varnostne probleme«. Do zdaj so bile maše v raznih jezikih, ki so jih opravili tuji duhovniki, samo v poslopih veleposlaništev ('eksteritorialno ozemlje'), kamor pa Kitajci ne smejo. Krajevna policija pred vhomom pregleda potne liste vseh vernikov, ki hočejo vstopiti.

Poskus ločiti kitajske vernike od tujih je del načrta patriotičnih združenj, ki hočejo ustanoviti eno narodno Cerkev, ločeno od vseh drugih. Zaradi tega so kljub vsem kritikam internetne cenzure na Kitajskem mnoge katoliške spletne strani v kitajščini zatemnjene. Med njimi je Radio Vatikan, agencija AsiaNews, spletne strani Cerkve v Hong Kongu, Južni Koreji, Singapuru...

Vprašanje 'varnosti' že leta gospoduje na kitajskem družbenem priorišču, kjer vsak dan izbruhne zaradi korupcije, razlastitev in onesnaženja 200 do 300 uporov. Toda namesto da bi izkoreninili vzroke teh spopadov, raje zapirajo upornike, streljajo na množico in dušijo sestajanja. Kitajska počne v času olimpijade vse, da bi se pokazala kot moderna in liberalna in prav zaradi tega ne dovoljuje nikomur, da bi manifestiral, vlagal prošnje in izražal mnenje, ki se ne strinja z uradnim državnim naukom. Račun za to plačujejo tudi krščanske skupnosti, čeprav nikdar ni bil noben kristjan vmešan v nasilje zoper državo.

Že pred olimpijado so vsi duhovniki in škofje uradne Cerkve dobili pisma in opomine, naj v času olimpijade ne organizirajo posebnih manifestacij in shajanj. Če so že na programu, udeležba ne sme presehati 200 ljudi in morajo biti kar se da kratke. Tako so dogaja, da si mnogi duhovniki ne upajo pridigati niti ob

nedeljah zaradi strahu, da bi bili verniki predolgo v cerkvi.

Kot poročajo viri agencije AsiaNews je podzemeljska Cerkev v še slabšem položaju: razen škofov, ki so že pred leti izginili, so mnogi podzemeljski škofje in duhovniki že tedne dolgo v hišnih priporih, vernikom pa so zagrozili, da »bodo posledice po olimpijadi«, če bi se ta čas kje zbirali.

V provinci Hebei je škof mesta Zhengding pod kontrolo 24 ur na dan. Policija je pred njegovo hišo postavila celo barako, kjer v izmenah spijo stražarji, ki vedno pazijo nanj, da ne more nikogar srečati.

Tudi v Tianjinu so škofje in duhovniki v hišnih priporih. Vernike so z grožnjami zasoljenih kazni 'povabili', naj ne sprejmejo v goste nobenega

podzemeljskega duhovnika. Na mnogih področjih, kjer skupnosti poleti običajno organizirajo verouk za otroke in romanja, so morali odpovedati vse programe. Drugim duhovnikom je policija 'svetovala', naj gredo na potovanja, da bi jih tako prisilila biti daleč od njihovih skupnosti.

Vtis mnogih opazovalcev je, da hoče Kitajska narediti iz sebe podobno odprtosti in svobode v smeri navzven, znotraj pa se nadaljujejo nadzorovanja in omejitve. Napol uradni dnevnik China Daily v angleščini (ki ga turisti največ berejo), je poskušal v tem času polepšati podobo 'raja' verske svobode tako, da je objavil nekaj poročil in slik od cerkvah v Beijingu in njihovi zgodovini.

Iz Ave Maria

Komentar o »nadvladi katoliške cerkve« in ostankih komunističnega vpliva

Presenetljivo in žalostno je dejstvo, da se Slovenija ne zna rešiti komunističnega vpliva in njegove navlake, istočasno pa se bohoti z demokracijo in samostojnostjo, češ da je dežela prešla v novo, lepše obdobje. Žal samo delno! Že sama izvolitev treh zaporednih predsednikov slovenske države nam priča, kako zapeljana je še vedno slovenska javnost in kako izkrivljeni so njeni pogledi.

Nobeden od treh predsednikov še ni bil enako odprt do vseh Slovencev in vsi so izkoristili priložnosti, da so pokazali korenine svoje ideološke usmerjenosti in zavezanosti. Tudi dr. Drnovšek, čeravno se je pred smrtjo pričel ukvarjati z moralnimi vprašanji, je bil v svojem življenju popolnoma zavezan marksizmu.

Nihče ni pričakoval ravnovesja od Kučana, saj je bil vrhovni vodja slovenskih komunistov. Kaj več

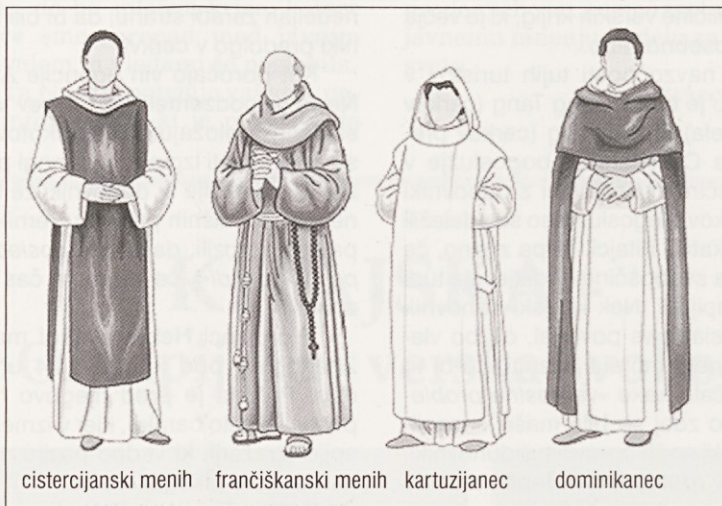
pa smo pričakovali od sedanjega predsednika Tuerka, ki naj bi bil akademsko izobražen, z univerzitetnim predznakom. Sicer sem vedno bil skeptičen glede naslovov in odlikovanj, ki so jih komunisti sprejemali in pozneje ti predsedniki delili »zaslužnim« marksistom.

V številki 11 'Moje Slovenije' (november 2008) v poročilu o osrednji slovesnosti ob Dnevu reformacije beremo sledeče o predsednikovi izjavi: »...poudaril je pomen preporoda, ki je pred 500 leti zajel Evropo. Dodal je, da so Slovenci v turbulentnem času reformacije, ko se je Evropa postopoma izvijala iz nadvlade katoliške cerkve in njenih takratnih moralnih zablod...« S temi besedami je jasno pokazal, kdo so bili njegovi učitelji.

Predsednika bi želel opozoriti na drugo plat zvona, na ugotovitve ameriškega profesorja dr. Thomasa

E. Woods, Jn., objavljene v njegovi knjigi *How the Catholic Church Built Western Civilization*:

»Zahodna civilizacija dolguje Cerkvi zahvalo za ustanovitev univerz, za ustanovitev karitativne aktivnosti, za mednarodno pravo, za razvoj znanosti, uvedbo važnih legalnih postopkov in veliko drugega. Zahodna civilizacija dolguje Katoliški cerkvi veliko več kot so ljudje, vključno s katoliki, seznanjeni. Najnovejše študije o zgodovinskih dogodkih govorijo v korist Cerkve. Dejstvo je, da je po današnjem prepričanju lahko pozabiti ali se sploh ne poučiti, koliko civilizacija dolguje prav Katoliški cerkvi, čeprav gotovo večina ljudi pozna vpliv Cerkve vsaj v glasbi, umetnosti in arhitekturi. Namen te knjige«, piše Woods, »pa je prikazati, da gre vpliv Cerkve v zahodni civilizaciji daleč preko teh področij. Žal z izjemo znanstvenikov, ki preučujejo srednjeveško zgodovino, večina ljudi, vključno s predsednikom Tuerkom, še vedno verjame, da je tisočletje pred Renesanso bil čas nevednosti in omejenosti ter razumskega zatiranja, pri ka-



cistercijanski menih frančiškanski menih kartuzijanec dominikanec

V Srednjem veku so bili med redovniki duhovniki, ki so živeli v samostanih kot člani raznih redov. Njihov pomen za Srednji vek je bil v tej dobi odločilen, kajti zaradi dela teh redovnikov je bil omogočen razvoj šolstva, ohranitev klasičnih spisov, skrb za socialno pomač in nastanek moderne medicine, ki izhaja iz bolnišnič Srednjega veka.

terem živahna debata in vitalni razumski dialog sploh nista obstajala. Resni preučevalci pa se vse bolj čudijo obsegu intelektualne debate in svobode na zgodnjih katoliških univerzah. Še več: zadnjih petdeset let zgodovinarji in znanstveniki kot A.

C. Crumby, David Limburg, Edward Grant, Stanly Yaki, Thomas Goldstein in J. L. Malvern izjavljajo, da znanstvena revolucija dolguje veliko zahvalo zlasti Cerkvi in njenim ustanovam, kot samostanom in pred-reformacijskim univerzam.«

ZLATA OBLETNICA SAMOSTOJNE SLOVENIJE

Dr. JANEZ KRALJIČ (San Francisco)

Iz svetovnega časopisja se je videlo, kako so letos konec oktobra in začetek novembra Čehi, Slovaki, Poljaki, Avstrijci in Ogrri uradno in dolgotrajno proslavljali zlato obletnico narodne suverenosti. Prav tiste dni smo tudi mi v letu 1918 oklicali samostojno Slovenijo. Jugoslovanske, še posebno pa slovenske komuniste zlata obletnica tako žge, da so pisali samo o srebrni obletnici slovenskega 'državništva' (izbrali so si za to svojo letnico). Sloveniji je

priporil 'državništvo' narodni heroj Tito. Slovenci pa smo si oklicali samostojno Slovenijo, še preden se je kje kak Slovenec imenoval komunista.

Na Kongresnem trgu

Takole sem gledal in opazoval rojstvo te svobodne Slovenije:

Bil sem vojak in za tiste dni so me iz Admonta poslali k mojemu gorskemu polku št. 2 ob Piavi v Furlanijo.

Ko sem se zjutraj 29. oktobra 1918 v Ljubljani presedlaval s šišenskega na glavni kolodvor, me je prestregel Pepe Fabiani, moj vojni tovariš. »Nikamor ne hodi,« mi je govoril, »naš polk je zapustil Piavo in prihaja v Ljubljano. To je izdaja. Parlament je oklical načelo samoodločbe narodov, premirje in cesar je vojsko odvezal vseh vojaških obveznosti. Pojdiva v Zvezdo. Tam boš videl hudiča. Sam grem raje k regimentu.« Ko sva prečkala Tržaško in Dunajsko cesto, sva res zagledala procesijo ljudi, vse usmerjene v Zvezdo. Vsi so molčali in sumljivo opazovali drug drugega. V Zvezdi največja gneča. Celo drevesa so se šibila pod grozdi ljubljanske študentarije, ki je gneznila v kostanjevih vejah. Čmeren dan in vseobči molk. Ljudje so se nama tiho in vlijudno umikali, dokler se nisva - oborožena kakor sva bila - postavila nasproti Deželnemu dvorcu. Pridružil

se nama je sedanjí profesor univerze dr. Debevec, ki je bil v civilu.

Ljubljani pripada čast, da je sama proglasila svobodno Slovenijo. Gorjencev in Štajercev ni bilo: tisti dan jih nismo videli, le kakšen Šiškar ali lžanec se jo izgubil med ljudmi. Po Wolfovi je prikorakala prva slovenska vojska. Občudoval sem njihov pogurn, toda vtis je bil klavrn. Nobene zastave, nič godbe, niti trobente, in bili so neoboroženi. Sam sem imel na sebi vso bojno opremo, puško in dve ročni granati. Če bi šlo zares, bi jim vsem bil kos. Nikdo vojski ni zaploskal. Krog sedemdeset sem jih naštel. Vesel sem bil, ker sem med njimi prepoznal večino tovarišev našega polka. Mnogi so bili zavodariji: Končan, Bidovec... Postavili so se pod balkon s čelom proti Zvezdi.

Zahteva po suvereni Sloveniji

Balkon se je odprl. Mesto članov vlade smo zagledali nove obraze. Politični voditelji vseh strank so oznanjali konec Avstrije in zahtevali **SUVERENO SLOVENIJO**. Posebno izrazit je bil socialist, ki je trdil, da je Avstrija crknila kakor kadaver. Vsi so imeli v mislih svobodno slovensko državo, v izrazoslovju pa so se razhajali. Govorili so o svobodni, samostojni, prosti in nezavisni Sloveniji (vidite, da smo Slovenci prehiteli Hrvate tudi pri nezavisni).

Na balkonu smo opazili razbur-

jene prerivanje. Čelna vrsta se je razdelila in skozi sredino se je prikazala res knežja postava škofa dr. Antona Bonaventure Jegliča. Z izredno močnim, počasnim in razločnim glasom je začel: »Po nepojmljivi božji previdnosti in po Njegovem nezaslužnem usmiljenju smo doživeli rojstvo svobodne Slovenije. To je velik dan za nas vse...« Z velikim vijoličastim prtíčem je lovil solze iz oči, ko je hlipal po sapo. V Zvezdi je nastal prizor, ki ga nikoli ne bom pozabil. Ljudje so se razvneli, ploskali in vpili, jokali in besneli od veselja. Trg so zalili klici: »Živijo Tone... Glejte, tam je naš Tone... Pa nismo vedeli, da je tolikšen Slovenec...« Na kostanjih so se pod študenti začeli lomiti veje in mnogi so padali z vej kakor da bi bili majski hrošči. Vsi so odpenjali srajce, odkoder so si navdušeno razvijali slovenske zastave. Gospe so prišle k nama in naju prosile, da bi Karlov gumb na čepici zamenjala s slovensko kokardo. Dva častnika sta prišla na balkon. Zadrta sta se in dvignila sablji kvišku. Mihajlo Rostohar je pozval vojsko: »Nobene kaplje krvi več za Avstrijo. Vso kri za Svobodno Slovenijo.«

Zopet so se razgibali na balkonu. Možje so prišli, ki jih je ves narod ljubil: dr. Lovro Pogačnik je s stentorskim glasom razglasil suvereno Slovenijo. Prebral je listo članov prve suverene vlade. Povedal je, da

je bil imenovan za poverjenika za narodno obrambo in kot tak prosi vojske, da se uvrstijo v prvo slovensko vojsko. Priporočil je še, da si ogledamo veliki manifestacijski sprevod, ki se je ravnokar začel. Z Debevcem sva šla k obrambnemu poveljniku. Dr. Pogačnik me je z dekretom imenoval za okoliškega poveljnika z vso vojaško in civilno močjo. Iz sprevoda sem si najbolj zapomnil srbske vojne ujetnike. V sprevodu je na levi nekje stopical kanonik dr. Stroj.

Ko sva prišla na lg, sva se izkazala na županstvu in orožniški postaji. Orožnikom sva ukazala, naj skličejo vse vojake. Upora ni bilo. Edina upornica je bila moja mama, ki je rekla, da ona nikdar ne bo ubogala tistega, ki mu je nekoč r... brisala. Z Debevcem sva jo pomirila, ko sva ji rekla, da bi jo orožniki mogli odvesti v Turnek - izansko jetnišnico. Nekoliko se je umirila, ko je pritobentila izanska armada. Vsi so prišli. Naštel sem 35 dobrih vojakov. Mnogokateri so nosili visoka odlikovanja. Nosili so veliko zastavo in tudi prepevali. Sledila jo orožniška četa, župan Mencej s celokupnim občinskim svetom. Teško sem pogrešal očeta, ki ga je vojska vzela

Preki sod na lgu

Pred našo hišo sem oklical vlado svobodne Slovenije in preki sod.

Avstroogrška monarhija



Zasebna lastnina je nedotakljiva. Edina naša naloga je preprečiti ropanje umikajoče se vojske, sem poudaril. Treba jo je tudi razorožiti. Puščali smo jim vozove, konje, živila in osebno premoženje. Samo enkrat se je nekaj zapletlo. Privozil je v temi globoke noči cel regiment. Bila je poljska artilerija, poleg tega je bila res poljska, ker so moštvo sestavljali sami Poljaki. Skočila sva z Debevcem vsak na eno stran povelnikovega voza. Potegnili sva pištoli in zahtevala, da se razorožijo. Togotno so se uprli. Pa zakaj? Vojske je konec, le zakaj bi rabili orožje, sva odgovarjala. Poveljnik in častniki niso odgovarjali, ampak le sikali: »Prusaka, Prusaka...« Ko sva videla, da so Poljaki, sva odskočila in po vojaško pozdravila. Poveljnik in častniki ter moštvo so potem vozarili mimo naju v pozoru in defileju.

Teden je prešel in naše delo smo končali. Šel sem v Ljubljano, da bi poročal. Upravo sem izročil županu Menceju in orožnikom. Ko sem hodil po ljubljanskih ulicah, sem opazil, da je Ljubljana ubrala druge metode. Na obeh straneh ceste sem pri Mokarju opazil nešteto poginulih konj. Preostali so se obupno vzpenjali na smreke krog barjanske šole, glodali lubje in lovili smrečje. Vozove so prevrnili v jarke in rezali strehe, da bi jih izropali. Hodil sem Za gradom, kjer je bila polomija še večja. Po Ljubljani so krožili sokoli, vsi so nosili surke in nekateri so jahali ukradene konje. Od glavnega kolodvora so stali tja do Device Marije v Polju natrpani vlaki. Po cestah so bili nakopičeni topovi vsake vrste. Po ulicah je bila raztresena moka, makaroni, paprika, sol, riž, vino in kis sta se razlivala po cestah v jezercih. Preobjedeni ljubljanski škric se je zanimal samo za mast in salame. Stikal je za kuhinjskim posodjem in častniško opremo, rezal sedla za podplate itd.

Najhuje je bilo na velikem travniku od sv. Krištofa do sv. Križa. Tam je bil pravi konjski britof. Na tisoče mrtvih konj, ki so se nakopičili drug vrh drugega v nadstropjih. Po zemlji pa še več vina, olja, soli – lezlo je na vse razmočene strani. Ljubljančani so preprečevali, da bi Gorenjci in Dolenjci za čem paberkovali, kar je njim preostajalo.

Nepozaben prizor

Enega prizora ne bom nikoli pozabil. Mogoče mi je izprosil duhovniški poklic. Ljubljanski pobalini so iztaknili voz vojaškega kaplana. Ujeli so konja za vrat in mu obesili mašniški plašč, okrog vratu so mu privezali cingulum, da se mu je zapletal med prve noge, čez pas so mu privezali štolo, na levo uho manipelj, in pod rep kadilnico z žarečim ogljem. Kadar je kadilnica zašla med zadnje noge, so se stegna osmodila,

konj je padel v blato, fantje so ga pa pretepali in suvali z bajoneti, da bi se vzdignil. Ubogo živince se je večkrat poskusilo dvigniti, a se je znova pogrezalo v blato. Pobalinom sem hotel dopovedati, da so kruti in blasfemični. Odgovorili so mi, da jih vse to nič ne briga. Potegnil sem pištolo in zavpil; razumeli so, da sem mislil zares.

Vrnil sem se domov z mislijo, da je mnogo tragike, kadar se rušijo imperiji.

Sij – 30.6.1969 – št. 1.5

POVOLILNA REALNOST

P. BERARDIN SUŠNIK

Naslov sem si sposodil od podnaslova članka dr. Bernarda Nežmaha, ki ga boste lahko prebrali nižje. Ko ga boste prebrali, boste videli, da je resnica bistveno drugačna od videza, in da je bodočnost nove vlade, kakršna koli bo že, ne le komplicirana, ampak tudi dokaj negotova.

Posebna izkušnja tega povolilnega časa pa je prebiranje komentarjev bralcev k posameznim članekom na spletnih straneh SIOL in RTV. Pričakovali bi, da so komentarji dveh vrst: tisti, ki so naklonjeni dosedanji (Janševi) vladi, in tisti, ki so naklonjeni novoizvoljenim strankam (o vladi ta hip še ne moremo govoriti). Presenetljivo: to sploh ni res. Komentarji so samo dveh vrst: tisti, ki so za Janšo, in tisti, ki so proti njemu. Med njimi so le redki, ki se ukvarjajo s strankami, ki so trenutno na položaju, da bodo oblikovale vlado. Kar je pa značilno in pokaže profil komentatorjev, je pa naslednje. Komentarji, ki so v prid dosedanji vladi, so skoraj brez izjeme pisani v lepi slovenščini in dostojnem jeziku. Zato pa 'sprožijo' nasprotno komentarje, ki so večinoma besno napadalni, marsikateri pisan v 'straniščnem žargonu', zraven pa mnogokrat v tako obupni slovenščini, da bi človek njihove avtorje poslal nazaj v osnovno šolo, da o tistih,

ki jasno kažejo na svoj balkanski (južnobratski) izvor sploh ne govorimo. Sicer pa presodite sami. Kaj pravite, od kod je doma pisec tegale komentarja: »*najviše je toksičan golubič, a kresalka ministar za odgoj, pa kahel voli mir i zato odbrana mu sleduje...?*« Najbrž ni težko uganiti. Malo teže je ugotoviti narodnostno pripadnost pisca tegale komentarja: »*Ma, zahec si zatežio. Raje poglej, g. PB na fotografiji številjka 2 v izguljeni kaubojkama. Ne vem kdo mu jih pere i sploh je zadnje čase nekam druhačen, ne?*« Dvomim, da bi celo profesorji slavistike na ljubljanski univerzi našli za izvor tega človeka kako drugo oznako kot: 'iz bedakove hiše'. Če še ne veste, kakšen je 'straniščni žargon', ki sem ga prej omenil, boste to ugotovili iz naslednjega komentarja: »*erjavcu se gre bl za njegovo rit. ker ni poslanec bo vsaj minister. ko ga jebe! ! ! !*«. Sta pa na razpolago še dve cvetki. Prva je: »*29. yul: ne govri bale daj. Ce SD nebi dobil tudi v ostalih volinih obmocjih visok % bi popusil. Tako, da ne se zgovarjat na LJ.*« Druga pa: »*Glej janezcg, se strinjam, samo ne derse tok....moj tastar (68) je elktromonter, pa je še zmeri zaposlen, k bi loh jest kaj delal, piševka....*«. Če bi hotel ugotoviti, kaj pomenita ta dva zadnja komentarja, bi moral najbrž poklicati na pomoč ciganko, da bi

Duhovno življenje je objavilo



JURE VOMBERGAR

PRED 70 LETI (1939)

JANUAR

Izseljenski duhovnik **Janez Hladnik sporoča, da je spet prevzel uredništvo** mesečnika Duhovno življenje. Dosedanji urednik Jožef Kastelic se je namreč poslovil. Prosi rojake, da dobrohotno sprejmejo revijo, jo podprejo in pridobe novih naročnikov. Priporoča, da revijo naročijo tudi rojakom v domovini, posebno na Primorsko, kamor jih že sedaj pošiljajo lepo število.

FEBRUAR

Novomašnik **Vladimir Zmet je imel novo mašo** na Pateralu, naslednjo nedeljo pa na Avellanedi. To je prvič, da ima slovenski duhovnik novo mašo v krogu rojakov v Velikem Buenos Airesu. Zmet je bil rojen leta 1911 v Ljubljani, v Argentino prišel leta 1928 kot salezijanec, dalj časa živel v Patagoniji ter bil posvečen kot duhovnik v Cordobi. Sicer ni bil prvi duhovnik slovenskega porekla, ki je bil posvečen v Argentini. Leta 1900 je bil posvečen v Santa Fe Franc Pavšič iz Oseka v Vipavski dolini, kasneje tudi lazarist p. Mathias, rojen v Bahia Blanca, katerega mati je bila iz Števerjana pri Gorici.

PRED 60 LETI (1949)

JANUAR

Revija **Duhovno življenje** izide v novi obliki in vsebini. Odslej izdaja revijo konzorcij, ki ga sestavljajo Janez Hladnik, Anton Orehar, Ladislav Lenček CM, Gregor Mali, Štefan Tonkli in Mirko Gogala. Uredniki pa so Hladnik, Orehar in Lenček CM. Kot dvomesečna priloga se

je pridružila revija **Katoliški misijoni**, ki pa bo še naprej v lastništvu in uredništvu slovenskih lazaristov.

1: Janez Hladnik začne **dušno-pastirski obisk** med slovenskimi rojaki v mestih Mar del Plata, Chapadmalal, Miramar in Mar del Sud.

16: **Romanje v San Antonio de Padua** pri Buenos Airesu je zbralo lepo število rojakov. Popoldne je imel pridigo župnik Gregor Mali, ki je govoril o nehvaležnosti in nesreče. Navzoči so bili predvsem staronaseljenci.

FEBRUAR

1: Janez Hladnik je **nadaljeval vsakoletni dušnopastirski obisk** med Slovenci v mestih Rosario, Santa Fé, Paraná, Córdoba in njih okolici. V tamkajšnjih cerkvah je imel slovenske maše ter nudil priložnost za sv. spoved pred mašo ali po njej. V Buenos Aires se je vrnil 19. februarja.

PRED 50 LETI (1959)

JANUAR

Slovenski verski mesečnik **Duhovno življenje (DŽ)** s prilogo za otroke **Božje stezice (BS)**, ki služi otrokom tudi kot učbenik po slovenskih šolskih tečajih, izdaja v okviru **Slovenskega dušnega pastirstva (SDP)** konzorcij, ki mu predseduje Anton Orehar, urejujejo pa Jože Jurak, Gregor Mali in Marijan Šušteršič. Izšlo je v letu 11 števil revije DŽ na skupno 670 straneh, BS pa na 172 straneh. Izhaja tudi revija **Katoliški misijoni**; izdajajo jo slovenski lazaristi, upravlja pa Franc Buh CM. Letno izide 10 števil na 512 straneh

Slovenski zavod v Adrogué skuša gojiti tradicije, ki so bile

prerokovala iz kart. In naj poudarim, da sem te 'cvetke' dobesedno prekopiral iz objav na SIOL-ovi spletni strani in da v njih ni kakih tiskovnih pomot, ki bi jih zagrešil jaz.

Pa nikarte misliti, da so te 'cvetke' edine; ne, v komentarjih jih kar mrgoli. Čisto drugače umirjeno in olikano pa zvene komentariji 'nasprotni' strani. Samo dva primera: »Kot je videti, Pahor niti ne bo prišel do tega, da bi sestavil vlado... Če pa jo bo levi trojček sestavil, jo bo vodil Golobič, kar pa definitivno je politika izključevanja. Dejstvo pa je, da bodo predčasne volitve najkasneje čez eno leto in da bo takrat SDS prepričljivo zmagala, saj smo ljudje spoznali, da SD in levi trojček ni imel namena delat za ljudi, ampak zgolj in samo zase.« Koliko je ta komentar realen, je seveda vprašanje, vendar boste iz tega, kar sledi, ugotovili, da le ni brez vsake podlage - o zadnji trditvi pa sploh ne bi dvomil. Drugi komentar pa je tale: »Nobena juha se ne poje tako vroča, kot se skuha, dajte času čas! Ko pride ta čas, boste hudičevo razočarani in takrat vas vse po vrsti, ki danes kritizirate prejšnjo vlado spomnim! Le da ne boste nekateri že predčasno kapitulirali!!!«

Analizo za nazaj - zakaj so volitve izpadle tako, kot so - bodo pač morale opraviti vsaka zase poražene stranke, pa tudi vsi tisti, ki bi sicer volili desnico, pa so raje ostali doma. Analizo za naprej pa je opravil zelo dobro dr. Bernard Nežmah v Mladini pod naslovom *Plen, skrb in mediji*.

Nežmahovi analizi za sklep ni kaj dosti dodati. Morebiti to, da so predvolilne obljube eno, ravnanje po volitvah pa drugo, kot je v Demokraciji zapisal Metod Berlec: »... jurišniki iz vrst tranzicijske levice pod vodstvom predsednika Zares Gregorja Golobiča in z njim povezani mnenjski voditelji že zahtevajo čistke na RTVS in Slovenski tiskovni agenciji. In to čeprav obe medijski hiši, če smo realni in objektivni [...] niti približno nista desničarsko usmerjeni. Če pogledamo samo oddaje na RTVS, pa lahko prav hitro ugotovimo, da je prej nasprotno. Vendar za 'slovenske staline' tudi to ni dovolj, kot nekoč si

Dalje na strani 27

lastne dveh odličnih zavodom v slovenski preteklosti, Alojzijevišču v Ljubljani in Škofovim zavodom v St. Vidu. Gojenci hodijo v državno gimnazijo, posebej pa se v zavodu učijo katekizem, slovensko slovnico in pravopis, slovensko zgodovino, zemljepis in latinščino. Zavod jim ob vsakem trimestru izdaja spričevala, kjer je posebej ocenjena tudi marljivost, redoljubnost in vedenje učenca. Srednješolci izdajajo svoj 'strokovni' list **Zavodar**, ki je lansko leto izšel v sedmih številkah in eni zabavni prilogi. Tiskan je bil na štirih straneh in ilustriran. Gojenci so pripravili že več prireditev, bodisi v zavodu ali na zunanjih slovesnostih. Preteklo leto je bilo 28 gojencev, največ kar zavod more sprejeti. Slovenska skupnost ceni in denarno podpira ta pomembni zavod. Prefekt v zavodu je dr. Branko Rozman.

Po odhodu Antona Dejaka za izseljenskega duhovnika v Franciji je prevzel skrb za slovenske rojake v mestu San Fernando in okolici, ki so večidel s Primorskega doma, **Štefan Tonkli**. Okraj ni ravno model slovenske zavednosti, kar je Tonkli ugotovil v sporočilu, objavljenem koncem preteklega leta. Slovenske maše žal ne privlačijo rojakov, prav tako ne slovenski tečaj. Starši ne uvidijo potrebe po tečaju in rajši vidijo, da otrok slovensko pozabi, »da se tako bolje vživi v tukajšnje okolje«.

4: Osmi misijonska vele-tombola je bila na prostranem vrtu slovenske gostilne *Ilirija* v Ramos Mejiji.

11: Na praznik sv. Družine je *Družabna pravda* za svoje člane in prijatelje organizirala **izlet na otok Hiawatha** v delti reke Paraná, ki jo oskrbuje rojak Alojzij Pirc. Duhovni vodja ustanove Jože Jurak, je imel sv. mašo in v pridigi poudarjal pomen krščanske družine za ves svet, o bistvu zakona in o vzgoji otrok, kjer ne sme manjkati verski temelj in smisel za žrtve. Izletnikov je bilo 140.

15: Slovenski študentje v Mendoza so imeli svoje počitniško zborovanje v Santa Rosa, kjer župnikuje Ivan Tomažič. Pod vodstvom prof. Božidarja Bajuka so v dopoldanskem delu raz-

pravljali o pomembnosti pravilnega sodelovanja pri sv. maši, popoldanski del pa je bil posvečen »narodnim problemom, domovinski ljubezni in nalogah, ki jih imajo slovenski študentje sedaj in v bodoče«.

18: Odsek SFZ v Slovenski vasi je imel svoj 7. občni zbor. Izvoljeni so bili: predsednik Lojze Grbec, podpredsednik Franc Rauh, tajnik Janko Barle, blagajnik Marjan Goljevšček, gospodar pa Lojze Zupančič.

24: V kolegiju Maria Mazarello v Moronu je položila **večne obljube s. Terezija Lužovec** iz Lanusa.

Duhovne vaje za dekleta in žene v Mendoza je imel dr. Alojzij Starc. Prvih je bilo 19, drugih pa 27.

FEBRUAR

1: Družabna prireditev Duhovnega življenja je po dvakratni predstavitvi datuma (najprej zaradi stavke, nato zaradi nevihte) lepo uspela. Na Pristavi v Moronu se je zbralo nad 900 rojakov. Nastopili so otroci s tremi prizorčki: deklice iz Ramos Mejije, katere je pripravila Anica Šemrov, fantiči s Pristave pod vodstvom Vere Kokalj in deklice iz San Justa z učiteljico Angelco Klanšek. Naročnino za revijo je tamkaj poravnalo nad sto oseb, ki so nato mogle sodelovati pri nagradnem žrebanju. Sledil je srečolov in družabni del. To je način, da revija more redno izhajati, ker naročnina ne zadošča. »*Naš tisk je zaradi nestalnega gospodarstva v Argentini v stalni nevarnosti, da propade, kar bi bila za vso skupnost prava duhovna katastrofa*«.

Duhovne vaje za dekleta in fante v Velikem Buenos Airesu je vodil dr. Branko Rozman. Oboje so bile na ulici Tequendama 3757, Cap. Fantov je prišlo 104, deklet pa 107. Če k tem številom dodamo še moške in žene ter izobražence, dobimo število 565 udeležencev, ki so se v preteklem poletju udeležili duhovnih vaj.

7: Slovenski fantje, včlanjeni v SFZ, so si na 10. občnem zboru izvolili nov odbor. Sestavljajo ga predsednik Jože Vodnik, podpredsednik Miha Gaser, tajnik Jože Malovrh, blagajnik Franc To-

mazin in gospodar Aleš Benedičič; ostali odborniki so Janez Mežnar, Matjaž Maček, Jože Možina, Marjan Jesenovec, Milan Kržič in Lojze Mehle; Jože Poznič, Tone Krajnik, Milan Zajc; Ciril Vodnik, Tone Javoršek in Franc Močnik. Fantov je prišlo na občni zbor 77, predstavljeni sta bili 2 listi. Duhovni vodja je dr. Alojzij Starc.

Za velikonočne praznike so se rojaki množično udeležili obredov v slovenski kapeli, katerim je predsedoval Anton Orehar. Blagoslov velikonočnega žegna se je opravil po vseh slovenskih naseljih.

29: Na veliko noč popoldne so v Ramos Mejiji praznovali **10-letnico slovenske službe božje**. Ves čas jo je oskrboval krajevni dušni pastir Janez Kalan. Med mašo, s katero se je začela proslava 10-letnice, je direktor SDP Anton Orehar v pridigi poudaril dve misli: »*Hvaležni moramo biti argentinskim cerkvenim oblastem, ki se niso dale zapeljati od napačne narodne nestrpnosti do nas Slovencev, temveč nam pustile vso svobodo v verskem izživljanju. 2. Prav v tujino se bo znal uživeti le tisti, ki se bo v slovenskem duhu dobro utrdil in mu ostal do zadnjega zvest*«.

29: Na 3. občnem zboru **odseka SDO v Slovenski vasi** so bile izvoljene: predsednica Francka Strah in odbornice Anica Suhadolnik, Marica Urbanija, Mari Grbec, Milka Burja, Mira Lužovec in Pepca Zupančič.

Na občnem zboru slovenskega dekliškega krožka v Mendoza so izvolili naslednje: predsednica Jelka Božnar, podpredsednica Ivanka Trobec, tajnica Rezka Štirn, blagajničarka Angelca Jerovšek, voditeljica naraščajnic Ančka Bajda in športna referentka Anica Pustovrh.

Ni imela uspeha pobuda na **ustanovitev jugoslovansko-argentinske bolnišnice**. Pobudo zanjo so dali že tu rojeni sinovi starih naseljencev vseh narodnosti, ki živé na področju Jugoslavije. Na sestanku, ki ga je sklicalo *Društvo Slovencev* v ta namen, je idejo predstavil arh. Viktor Sulčič. Čeprav je bil sestanek dobro obiskan, so se med slovenskimi rojaki za ustanovne člane priglasile samo štiri osebe. (SS, 26.3.59)



METKA MIZERIT

želijo, da se sliši samo njihov glas.« Sicer si pa kaj drugega ne morejo privoščiti, saj je njihova koalicija, ki jo imenujejo 'trojček' (SD-Pahor, LSD-Kresalova. Zares-Golobič) dobro označena z začetnicami imen predsednikov: K(atarina)G(regor)B(urut), torej KGB, kar je bila zloglasna stalinska tajna policija. Dejstvo je, da že prvi teden po volitvah v medijih ni bilo več sledu o aferi 'patrije' (oklepni avtomobili za vojsko), tudi revščina, ki je je bilo prej polno, je naenkrat izginila. Iz tega se vidi, da so take in podobne obtožbe bile iz trte izvite (dokazov namreč ni bilo nobenih) in namenjene zgolj predvolilni propagandi. Javna tajnost je, da so finskega novinarja podkupili, da je na finski televiziji nekatere pripadnike dosedanje vlade, vključno s predsednikom Janšo, obtožil jemanje podkupnine, spet brez najmanjšega dokaza. V resnici pa gre samo za užaljenost, da vojaškega posla ni dobila slovenska družba, ki je v rokah (post)komunistov, ki se jim je tako izmuznil masten zaslužek. Tako je bila vsa predvolilna propaganda zgrajena na umazani laži in obrekovanju. Toda tam, kjer ni poštenosti navzven, je ni tudi znotraj. Kar zabavno pa je gledati, kako se ti 'zmagovalci' še pred imenovanjem mandatarja in oblikovanjem nove vlade, kregajo za ministrske stolčke. Če je njihova nepoštenost v predvolilnem boju vsem očitna, potem se ni čuditi, da se bodo tudi sčasoma med seboj gledali kot pes in mačka in jih tudi njihovi botri iz ozadja (Milan Kučan, Spomenka Hribar in Boško Šrot) ne bodo mogli obdržati na uzdi, še posebno ne Golobiča, ki se že zdaj obnaša, kot da je on absolutni zmagovalec na volitvah. Za Slovenijo je to sicer žalostno, pri vsem bo pa vsaj nekaj zabave, ko bomo videli, kako se bodo lasali med seboj. Za Slovenijo jim pa tako ni mar - zanima jih samo tisto, kar se da še 'privatizirati', kar pomeni: pokrasti. Tisto pač, kar je rekel Kidrič že pred 60 leti: »Čisto vseeno je, če ostano samo 10.000 Slovencev - važno je, da smo mi na oblasti.«

Iz Ave Maria

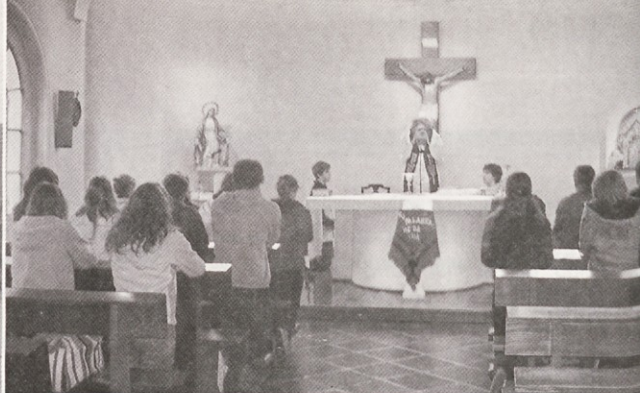
Kakor vsako leto, je tudi letos prof. Mirjam Oblak spremljala dijake tretjega letnika na **OBISK BOLNIKOV IN PRIZADETIH V COTTOLINGO DON ORIONE**. Šli so v soboto, 20. septembra. Poleg prof. Mirjam so jih spremljali tudi g. Franci Cukjati in Tomaž Godec. Najprej so si ogledali ustanovo Pequeño Cottolengo Don Orione in mogočno svetišče. Potem so se srečali z nekaterimi stanovalci, ki kljub temu, da so prizadeti, izdeljujejo lepa ročna dela. V mali redovni kapeli so imeli sv. mašo, ki so jo sooblikovali s petjem. Obiskali so bolnike in jim zapeli nekaj pesmi. Po obisku so malicali, nato pa so fantje igrali nogomet, dekleta pa so se pogovarjala. Proti večeru so se vrnil domov veseli, ker so preživeli lep dan v družbi bolnikov in prizadetih. Zavedali so se, da so lahko srečni, ker so zdravi, imajo družine in prijatelje, ki jih ljubijo.

MLADINSKI DAN NA PRISTAVI je bil v nedeljo, 5. oktobra. Že v zgodnjih jutranjih urah so imeli mladi športna tekmovanja. Sv. mašo je daroval ljubljanski pomožni škof, ki je mlade tudi nagovoril. Sledilo je skupnokosilo, potem pa so nadaljevali tekmovanja v odbojki in nogometu. Zvečer je bil kulturni program, posrečeno domišljen prizor televizijske oddaje. Argentinska in slovenska TV oddaja nimata uspešnih programov, zato naprosita pristavsko, da jima pošlje svojo oddajo. Pristavska mladina je pripravila program, ki je zadovoljil kupca. Predstavili so zadnje novosti glasbenega sveta. Fant si izbira dekle, končno si izvoli tisto, ki bo po vsem videzu dobro kuhala. Izvedenec osvaja dekleta, pa se mu ne posreči. Ugrabljenega pevca Andreja nadomesti Franci. Tudi skupina *Klemenson* se je predstavila s svojo glasbo. Zanimivo oddajo je 'kupil' slovenska RTV. Po kulturnem programu so razdelili pokale in se ob prijetni glasbi še nekaj časa zabavali.

50. OBLETNICA JURČIČEVE ŠOLE V CARAPACHAYU. Slavje je bilo v soboto, 18. oktobra. Sedanji in bivši učenci, učitelji, prijatelji in zastopniki ostalih slovenskih šol so napolnili dvorano Doma. Gospa Helena Fink Žnidar je napovedovala program. Pozdravila je vse navzoče, ki so stoje sprejeli obe zastavi in zapeli slovensko in argentinsko himno. Sledili so pozdravi. Najprej je spregovorila gdč. Ani Klemen, voditeljica Jurčičeve šole. Pozdravil in čestital je Franci Korošec, predsednik Doma. V imenu referata za šolstvo je pozdravila gdč. Angelca Klanšek; arh. Jure Vombergar za Zedinjeno Slovenijo in Igor Šef v imenu veleposlaništva RS. Voditeljici šole je izročil priznanje vlade RS za 50 letno delovanje v prid slovenskega jezika in kulture. Sledili so nastopi sedanjih učencev, ki so recitali, peli in plesali. Bivši učenci, fantovski kvartet (Pavel Aleš, Sandi Žnidar, Martin Markež in Andrej Žnidar) so zapeli venček narodnih pesmi. Folklorna skupina Maribor je pod vodstvom Ani Senovršnik Resnik zaplesala plese različnih slovenskih pokrajin. Nato so na zaslonu pokazali slike v spomin na prehojenih petdeset let. Bivši učitelji, voditelji in katehisti so dobili priznanja. Še skupina bivših učencev iz časa začetka šole je veselo zapela: *Študentje smo*. Tudi torto s svečkami so prinesli in veselo zapeli: *Kolkor kapljic tolko let*.

Ob bogatem prigrizku so nadaljevali slavje. Ob tej priložnosti so izdelali Zbornik, ki so ga pripravile gdč. Ani Klemen, Marjana Pirc in ga. Teresika Prijatelj Žnidar.

NAŠE OSNOVNE ŠOLE SO ŠLE NA IZLET na pristavo gospodov lazaristov v **GLEW** v soboto, 25. oktobra. Zbrali so se učenci naših šol skupaj z učiteljstvom. Pri Marijinem oltarčku pod drevesi jim je maševal g. Jože Bokalič. Otroci so navdušeno prepevali: *Danes je dan, ki ga je naredil Gospod*. Po maši so se fantje hitro



Dijaki tretjega letnika srednješolskega tečaja so obiskali bolnike in prizadete v Cottolengo Don Orione. - Foto Mirjam Oblak

pravili k žogi in jo navdušeno brcali v gol. Deklice so se zabavale po svoje, učiteljice so se pogovarjale, saj je to redka priložnost, da se srečajo na prost klepet. Po kosilu, ki je bilo obilno, so fantje nadaljevali z igranjem nogometa, deklice pa so organizirale igre med dvema ognjema. Najmlajši so se zabavali z igro iskanje mavrice. Pozno popoldne so se vrnili utrujeni, a srečni domov.

V četrtek, 30. oktobra, so se **GOSPE ZSMZ SREČALE Z G. KLEMENOM ŽUMERJEM**, podpredsednikom za Slovence po svetu pri stranki Nova Slovenija. Sestanek je vodila ga. Pavlina Dobovšek. Gost je govoril o svojem delu v Evropskem parlamentu in v stranki.

Svet vlade za Slovence po svetu. Pod tem naslovom je častnik Tone Mizerit govoril **NA ZADNJEM LETOŠNJEM PREDAVANJU ZA VISOKOŠOLCE** v soboto, 1. novembra. Najprej je na kratko orisal razvoj delovanja Slovenije za izseljence. Potem jim je govoril o Svetu, ki so ga ustanovili leta 2006 pod Janševo vlado. Njegov namen je, da ureja odnose med republiko Slovenijo in Slovenci izven meja.

EKO BARILOCHE 2008. Kaj pa je to? Srečanje in tekmovanje v naravi. Pobudnik in glavni vodja tega podviga je bil g. Matjaž Jerman. Pripravljalni in organizacijski odbor sta v to srečanje vložila veliko truda in dela. Na to tekmovanje se je prijavilo dvanajst skupin: iz Mendoze, Lanusa, San Martina, Carapachaya, Slomškovega doma, s Pristave, iz Našega doma San Justo (štiri skupine) iz Bariloch (dve skupini). Tekmovali so tri dni od 30. oktobra dalje. Mladi

so tekli po gorskih stezah, se vozili s kolesom, veslali po reki in jezeru. Prenašali so nahrbtnike in šotore ter ostale potrebščine. Odgovarjali pa so tudi na vprašanja iz zgodovine, zemljepisa, literature itd., vse to v slovenščini. Preživeli so lepe dneve, občudovali lepoto narave, si pridobili nove prijatelje ter se srečni in hvaležni organizatorjem vrnili domov.

56. MLADINSKI DAN V SLOVENSKI VASI je bil v nedeljo, 9. novembra. Najprej so se mladi udeležili sv. maše v cerkvi Marije Kraljice, ki jo je daroval g. Pavle Novak CM. Nadaljni program je bil v Hladnikovem domu. Najprej je pozdravil zvezni predsednik mladinskih organizacij Andrej Žnidar, nato pa so ob petju himen dvignili argentinsko in slovensko zastavo. Sledila so tekmovanja; dekleta so igrala odbojko, fantje pa nogomet. Zmagala so dekleta iz San Justa, tudi pri nogometu so zmagali Sanjuščani.

Zvečer je bil kulturni program. Po govoru predsednika Andreja Žnidarja je navzoče nagovoril veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod. Pri nastopu so sodelovale mladinske skupine iz vseh krajevnih domov. Mladi iz Slomškovega doma so zaplesali rock and roll; sledila je skupina s Pristave, nato iz San Martina, zaplesali so pari iz San Justa. Kvartet iz Carapachaya je zapel argentinske in slovenske narodne pesmi. Zadnja točka je bil ples folklorne skupine iz Slovenske vasi. Ob koncu je spregovoril g. Franci Cukjati, ki je spodbujal mladino, naj vztraja na krščanski poti. Spregovoril je tudi mag. Klemen Žumer, svetovalec v Evropskem parlamentu in podpredsednik za Slovence po svetu pri stranki Nova Slovenija. Športne pokale so odnesli mladi v San Justo. Čestitamo!

39. MLADINSKI DAN V MENDOZI je bil v nedeljo, 9. novembra. V soboto, na predvečer, so v Slovenskem domu predvajali film *Medidas Extremas*. Po predstavi se je razvila živahna debata.

V nedeljo so mladi že pred mašo dvignili obe zastavi. Pri sv. maši, ki jo je daroval g. Jože Horn, so navdušeno prepevali. Po zajtrku se je začel turnir odbojke. Pri popoldanskem programu sta navzoče nagovorila predsednica SDK Zofija Štumberger in predsednik SFZ Frido Šmon. Razvila sta misli ob geslu: **Krepimo mišice, ne le telesnih udov, ampak tudi srčne in duhovne**. Sledil je nastop naraščajnikov, ki so se predstavili s plesom. Tudi dekleta so zaplesala, fantje pa so presenetili vse navzoče s telovadnimi vajami. Za konec so predstavili **prizor »Krčmar brez skrbi«**. Sledil je bogat prigrizek in prosta zabava.

STANOVALCI ROŽMANOVEGA DOMA so v ponedeljek, 10. novembra, **ROMALI V LUJĀN**. Na poti so po romarski navadi molili rožni venec. V baziliki so bili pri sv. maši; duhovnik je pri pridigi poudaril ljubezen do Marije. Po maši so pred baziliko nakupili spominčke. Utrujeni, a srečni, da so romali k Mariji, naši nebeški materi, so se vrnili domov.

Veselo je bilo v Slovenski hiši v soboto, 15. novembra. Na **SLOVENSKEM SREDNJEŠOLSKEM TEČAJU RAVNATELJA MARKA BAJUKA SMO ZAKLJUČILI ŠOLSKO LETO**. Dijaki so prejeli spričevala, nato pa so odšli k sv. maši. Starši, profesorji in dijaki so napolnili cerkev in del dvorišča. Maševal je g. Franci Cukjati, ki je pri pridigi opomnil dijake in odhajajoče abituriente, naj gojijo vrednote kr-



ščanstva in slovenstva. Ljudsko petje so vodili petošolci.

V Dvorani škofa Rožmana se je nadaljeval program. Sprejeli smo argentinsko, slovensko in papeško zastavo in zapeli obe himni. Posamezne točke programa je napovedoval Tone Mizerit, ki je pozdravil častne goste: veleposlanika RS prof. Avguština Vivoda in gospo, predsednico Zedinjene Slovenije gospo Alenko Jenko Godec, delegata slovenskih dušnih pastirjev dr. Jureta Rodeta, ravnateljico tečaja prof. Nedo Vesel Dolenc, profesorje, voditeljice tečajeve slovenskih šol, starše in dijake. Najprej je spregovorila ravnateljica tečaja prof. Neda Vesel Dolenc, ki se je tudi poslovila od odhajajočih abiturientov. Pozdravil in spregovoril je tudi veleposlanik RS prof. Avguština Vivod. Nato so bili nagrajeni najboljši dijaki vsakega letnika: Rožanec Matjaž, Barbara Kržišnik, Ayerbec Rant Lučka, Uštar Bergant Marjana, Qualizza Nataša, Rožanec Tatjana in Miklič Nadja. Najvišje povprečje v redih skozi vseh pet let sta dosegli Nadja Miklič in Erika Omahna, zato sta obe prejeli odličje. Nagrade, knjižni dar so jim razdelili njihovi razredniki. Ravnateljica in razredničarka 5. letnika sta abiturientom razdelili spričevala in diplome. V njihovem imenu sta se od tečaja poslovili Nadja Miklič in Erika Omahna.

Sledili so nastopi. Prvi letnik je recitiral Kačarjevo *Ne čakaj pomladi* in Kuncičevo *Na dedovih kolenih*. V veži pred dvorano smo si ogledali zanimivo razstavo, ki so jo pripravili in predstavili dijaki drugega letnika, oblečeni v narodne noše posameznih slovenskih pokrajin. Predstavo je organizirala prof. Mirjam Oblak. Sledila je predstavitev almanaha *Oj srečna leta*, ki so ga napisali abiturienti pod vodstvom prof. Metke

Mizerit. Podarili so ga profesorjem in gostom. Za konec so nastopili petošolci s Prešernovo *Železno cesto*. Zelo lepo so tudi zaplesali rezijanko. Kot je že star običaj, so abiturienti s šaljivim besedilom predali četrtšolcem *ključ učenosti*, ki so ga ti sprejeli s primernim odgovorom. Napovedovalec je še razglasil počitniško nalogo, ki so ji odhajajoči petošolci navdušeno ploskali. Dijaki in profesorji so si voščili vesele počitnice in nasvidenje prihodnje leto.

SREBRNA MAŠA G. FRANCIJA CUKJATIJA V SLOMŠKOVEM DOMU. V nedeljo, 16. novembra, je okrašena dvorana naznanjala lepo slavlje. G. Franci Cukjati je praznoval 25-letnico duhovništva. Veliko sorodnikov in prijateljev se je zbralo okrog slavljenca pa seveda tudi njegovi farani. Na slavlje je prišel tudi g. veleposlanik RS prof. Avguština Vivod z gospo Marjano; častni konzul g. Herman Zupan z gospo Julijo, predsednica ZS ga. Alenka Jenko Godec; predsednik Slomškovega doma Marko Selan z gospo Angeliko, predstavniki Domov in organizacij in seveda njegovi farani. Pred sv. mašo so slavljenca pozdravili Veronika Brula v imenu šolskih otrok, nečaka Andrej Cukjati in Mavro Tundis ter Marko Selan, predsednik Slomškovega doma. S srebrnomašnikom so somaševali: brat Janez Cukjati; dr. Jure Rode; dr. Mirko Gogola; gg. Danijel Vrečar SDB; Anton Pintarič; Matija Borštnar; Janez Pintar; Antonio Cabalieri; France Himmelreich in Jože Repovž. Prepevala sta mešani pevski zbor in otroški pevski zbor pod vodstvom Marcela Brule. Na orglah jih je spremljala ga. Anka Savelli Gaser. Srebrnomašni pridigar je bil g. Janez Cukjati. Ob koncu maše je

vsa dvorana zapela *Hvala večnemu Bogu*.

Slavnostno kosilo je bilo pripravljeno za sorodnike in goste v gostinski sobi in na vrtu. Mladina je postregla kosilo, ki so ga pripravile gospe pod vodstvom Veronike Javoršek. Na žaru sta pekla Franci Miklavc in Carlos Cepeda.

Popoldanski del slavlja je napovedovala podpredsednica Doma prof. Neda Vesel Dolenc. Sledili so si pozdravi in čestitke, končno je spregovoril tudi slavljenec. Zahvalil se je Bogu in staršem za življenje ter vsem, ki so ga spremljali na njegovi duhovniški poti. Svoj nagovor je zaključil z željo, da bi Bog med nami obudil nove duhovniške poklice.

ODKRITJE PLOŠČE PRI SV. JULIJI.

Pred šestdesetimi leti so naši starši prišli kot brezpravni begunci v Argentino, ki jih je sprejela z odprtimi rokami. Kje se srečevati, kje bi bilo središče, kamor bi lahko zahajali, se organizirali? Gospod župnik Roman Figallo jim je dal na razpolago farne prostore v ulici Víctor Martínez 50. Tega smo se spomnili v nedeljo, 16. novembra, pri sv. maši, ki jo je daroval delegat dr. Jure Rode v cerkvi sv. Julije. Somaševal je krajevni župnik msgr. Aloisio. Ljudsko petje je vodila priložnostna skupina pod vodstvom g. Andreja Selana. Na orglah je spremljal petje g. Janez Žnidar. Pri pridigi se je dr. Jure Rode zahvalil g. župniku za gostoljubnost. Ob koncu maše je zadonela pesem *Hvala večnemu Bogu*. Spominsko ploščo ob vhodu v cerkev sta odkrila bivši predsednik Zedinjene Slovenije g. Božidar Fink in predsednica Zveze slovenskih mater in žena ga. Pavlina Dobovšek. Ploščo je blagoslovil msgr. Jure Rode. Predsednica Zedinjene Slovenije ga. Alenka Godec pa je izrekla zahvalne besede. Po



Letni izlet slovenskih sobotnih šol iz Buenos Airesa in okolice - Foto Lucijana Servin Čeč

stari slovenski navadi so se rojaki še nekaj časa zadržali pred cerkvijo in se spominjali preteklih časov, ki so že del naše zgodovine. Slovesnost sta organizirala dušno pastirstvo in Zedinjena Slovenija.

MESEČNI SESTANEK ZSMŽ ODESK SAN MARTIN je bil v četrtek, 20. novembra, v Slovenskem domu. Gospe so se tokrat srečale v kuhinji z gospo Majdo Petkovšek.

ZAHVALNI POKLON ARGENTINI PRED SPOMENIKOM GENERALA SAN MARTINA. Organizacije, povezane pod okriljem Zedinjene Slovenije, so se odločile, da se ob 60. obletnici prihoda slovenskih beguncev simbolično zahvalijo Argentini, ki jih je gostoljubno sprejela. V soboto, 22. novembra, so se zbrali zastopniki in številni rojaki pred spomenikom generala San Martina. Na drogovih so plapolale argentinske in slo-

venske zastave. Pred spomenik sta stopila predsednica Zedinjene Slovenije ga. Alenka Jenko Godec in predstavnik veleposlaništva RS g. Igor Šef. Dva grenadirja sta prinesla venec, spremljala sta ju dekle in fant v narodni noši. Trobenta je pozvala k molku, ki ga je pretrgalo močno ploskanje. Zbrane je nagovoril dr. Andrej Fink, da se je z izbranimi besedami zahvalil Argentini, ki je pred šestdesetimi leti sprejela brezpravne begunce. Argentinske in slovenske barve na vencu so bleščale v opoldanskem soncu, ko so rojaki zapuščali Trg generala San Martina.

V nedeljo, 23. novembra, je bil **PRAZNIK KRISTUSA KRALJA**. Popoldne je bila **V SLOVENSKI CERKVI MARIJE POMAGAJ** slovesna sv. maša, ki jo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode. Ker je Kristus Kralj praznik Katoliške akcije je dr. Rode pridigal o škofu dr. Gregoriju

Rožmanu in Katoliški akciji. V ljubljanski škofiji jo je ustanovil škof Jeglič, škof Rožman jo je na novo organiziral in posodobil. Dr. Odar in profesor Tomec sta sestavila pravila KA, ki jih je škof Rožman potrdil. Za delovanje KA je dobil priznanje na avdienci pri papežu Piju XI. Škof Rožman je napovedal, da bo Katoliška akcija uničena, da se je celo imenovati ne bo smelo, da pa bo potem vstala in rodila najlepše uspehe. Prvi del te napovedi se je uresničil. »Kdaj se bo izpolnil drugi del teh preroških besed?« je dr. Rode zaključil pridigo.

Pri maši je prepeval zbor Zveze slovenskih mater in žena odsek San Justo pod vodstvom gđč. Anice Mehle. Na orglah jih je spremljala prof. Andrejka Selan Vombergar. *Kristus mora kraljevati*, je odmevalo po cerkvi Marije Pomagaj. Bila je tudi priložnost za sv. spoved in veliko rojakov je prejelo sv. evharistijo.

Zahvalni poklon ZS in drugih slovenskih organizacij Argentini pred spomenikom generala San Martina ob 60-letnici prihoda v Argentino - Foto Stane Snoj



Skromno, vendar lepo smo proslavili Kristusa Kralja veseljstva.

PTUJSKI NONET JE OBISKAL ARGENTINO. Najprej so se oglasili v Slomškovem domu, kjer so v nedeljo 23. novembra, peli pri sv. maši in nato priredili kratek koncert. Pozdravila jih je podpredsednica Doma prof. Neda Vesel Dolenc, ki je poudarila pomembnost slovenske pesmi za našo istovetnost. Občinstvo je pevce nagradilo z močnim ploskanjem. Po koncertu je Slomškov dom povabil pevce na kosilo. Franci Mlakar se je v imenu pokroviteljev zahvalil za sprejem in izročil spominska darila. Vsi navzoči pa so skupno zapeli *Lipa zelenela je*.

ZEDINJENA SLOVENIJA IN ČASOPIS SVOBODNA SLOVENIJA STA SLAVILA 60-LETNICO SVOJEGA OBSTOJA. V soboto, 29. novembra, so se odborniki, člani in zastopniki organizacij zbrali pri sv. maši v cerkvi Marije Pomagaj. Navzoča sta bila tudi veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod in evropski poslanec prof. Lojze Peterle.

Maševal je delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode, ki je pri pridigi poudaril pomembnost obeh ustanov pri povezovanju slovenske skupnosti skozi vsa ta leta. Pri maši je nekaj pesmi zapel Ptujski nonet, pa tudi ljudsko petje je zadonelo Bogu v zahvalo za teh šestdeset let. Petje je na orglah spremljal g. Janez Žnidar.

Pred spomenik naših junakov je predsednica ZS ga. Alenka Jenko Godec položila slovenski šopek. Molče smo se spomnili naših mučencev.

Proslava se je nadaljevala v lepo okrašeni Dvorani škofa Rožmana. Grb Zedinjene Slovenije (delo Andreja Goloba) je bil osvetljen. Naredovalec urednik Svobodne Slovenije Tone Mizerit je pozdravil častne goste in vse navzoče. Dočastne goste in vse navzoče. Dočastno brodošlenco je izrekla predsednica Zedinjene Slovenije ga. Alenka Jenko Godec. Zahvalila se je vsem, ki so ustanovili društvo ZS in časopis Svobodno Slovenijo, pa vsem bivšim predsednikom in odbornikom, urednikom in sodelavcem, ki so delali in garali, da mi danes še lahko gojimo



Dne 26. aprila 2008 sta se v cerkvi Sv. Jurija v Mozirju poročila METKA ZAVOLOVŠEK in IVAN VOMBERGAR. Ob njima sta priči Terezija Trupi in Tomaž Vombergar, v ozadju pa duhovniki Toni Burja CM, župnik v Mozirju Aleksander Koren, Viljem Lovšče SJ in Janez Cerar CM.

slovenstvo. Zbrane je pozdravil tudi veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod, ki je poudaril pomembnost slovenske države v Evropi. Tudi evropski poslanec prof. Lojze Petrele je nagovoril občinstvo. Slavnostni govor je napisal Gregor Bategelj, sin enega prvih urednikov našega tednika, dolgoletni sodelavec in sedanji dopisnik v Sloveniji. Njegov govor je prebral arh. Jure Vombergar. V govoru je razmišljal o pomembnosti obeh ustanov in na koncu želel božjega blagoslova in še na mnoga leta. Vsi prisotni smo nato navdušeno zapeli našo himno *Slovenija v svetu*.

Sledil je koncert Ptujskega noneta, ki smo ga vsi navzoči pazljivo, čustveno in navdušeno sprejemali. Fantje so zapeli sledeče pesmi: *Imel sem ljubi dve; Na trgu; V Gorjah zvoni; Canzona; Rožmarin; Teče mi, teče vodica; Rož, Podjuna, Zila; Nocoj pa oh nocoj*. V drugem delu pa: *Večerni Ave; O kresu; Sedem si rož porezala mi; Vse rožice rumene; Kaj bi jaz tebi dal; Jaz pa moj hvažek; Katrca; Pleničke je prala*. Hvaležno občinstvo je pevce nagradilo z močnim ploskanjem in prosilo »še«. Zato so pevci dodali še tri pesmi, kot zadnjo *Slovenec sem*. Uživali smo ob slovenski narodni pesmi, ki nam je ta večer pričarala košček naše daljne domovine.

Slavje se je nadaljevalo v jedilnici, kjer so povabljeni goste, sodelavce in raznašalce naših časopisov pogostili z odlično hrano in rujnim vinom. Lepo smo praznovali naš pomembni jubilej.

ČASI TESNOBE IN UPANJA

MARKO KREMŽAR



Ugledni slovenski javni delavec v Argentini, 80-letni Marko Kremžar, ki je objavil že vrsto leposlovnih in strokovnih del, je pri Družini izdal novo knjigo, spomine na prva leta emigracije *Časi tesnobe in upanja*.

Iz Mladike



malo za šalo...

Kmet je v zaporu, na veliki kmetiji pa je njegova žena ostala čisto sama. Iz zapora ji je poslal pismo:

»Pazi, ko boš delala na polju, da kdo ne odkrije denarja, ki sem ga tam skrila.«

Čez nekaj dni prejme ženino pismo: »Policija je bila pri meni. Preorali so vse njive! Kaj naj storim?«

»Posadi krompir!« ji je odpisal.

+ +

»Kaj je opera?«

»Opera je predstava, v kateri pevec poje še potem, ko ga zabodejo.«

+ +

»Zakaj Slovenci toliko pijejo?«

»Pijejo zato, ker hočejo biti na tekočem.«

»Že dve leti sem svoboden umetnik – pisatelj.«

»In? Si že kaj prodal?«

»Sem! Najprej avto, nato pa še stanovanje.«

+ +

»V življenju je vse relativno. Ali bi mi znal povedati kakšen primer za to trditev?«

»Prav rad. Trije lasje v juhi so relativno veliko, trije lasje na glavi pa relativno malo.«

+ +

»Sožalje – kaj pa je to?«

»To je čestitka, ki jo izrečemo, kadar kdo umre.«



V Novo leto v letu sv. Pavla

– Jure Rode 1

Spreobrnitev apostola Pavla

– Silvester Čuk 3

Šolastika, redovnica – Silvester Čuk

..... 4

Frančiškov božič –

Tomaž Celano 5

Ob 190-letnici 'Svete noči' - 6

Umetnost ljubezni – François

Nguyen van Thuân 7

Božja previdnost –

Tomáš Špidlik 10

Strah božji – Sveti Avguštin 12

»Želim se dajati dušam, želim

si duša« – Sv. Favstina Kowalska ... 13

Vprašujete – odgovarjamo –

Lojze Kukovica 16

Rožni venec – kakor kolo –

Reinhold Stecher 18

Kaj nam prinaša prihodnost –

Luca de Mata 18

Verska svoboda – Bernardo

Cervellera 19

Kitajska – »Olimpijska« verska

svoboda 20

Komentar o »nadvladi katoliške

cerkve« in ostankih

komunističnega vpliva 21

Zlata obletnica samostojne

Slovenije – Dr. Janez Kraljič 22

Povolična realnost – P. Berardin

Sušnik 24

Duhovno življenje je objavilo

– Jure Vombergar 25

Iz naše kronike – Metka Mizerit . 27

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Vse življenje je imel krompir, pa sploh ni bil kmet.
- Brž, ko se človek poistoveti z množico, mu je vse dovoljeno.
- Redki so bili gospodje v času, ko so imeli prednost tovariši.
- Kdor vpraša, kaj je resnica, ne pričakuje odgovora.
- Nekateri so prepričani, da bi še ena revolucija rešila vse naše probleme.
- Kučan meni, da je demokrat! Od kdaj?
- Če bi sodniki stavkali po koncu druge svetovne vojne, bi rešili na tisoče nedolžnih obtožencev.
- V Jugoslaviji so bili Jugoslovani privilegirana manjšina.
- Prvi kvizlingi v XX. stoletju so bili komunisti; z nacisti so napadli
- Poljsko in začeli 2. svetovno vojno.
- Kučan: »Zdaj živimo slabše.« To velja zanj, dobro se je živelo takrat, ko so bili njegovi na oblasti.
- Ne poznam niti enega tajkuna, ki bi obogatel tako, da je zadel na loteriji.
- Ne mislite na glas, Slovenija je ozvočena.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: Stane Snoj - Člana uredniškega odbora: Metka Mizerit in arh. Jure Vombergar - Oblikovanje in prelom: Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Tisk: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

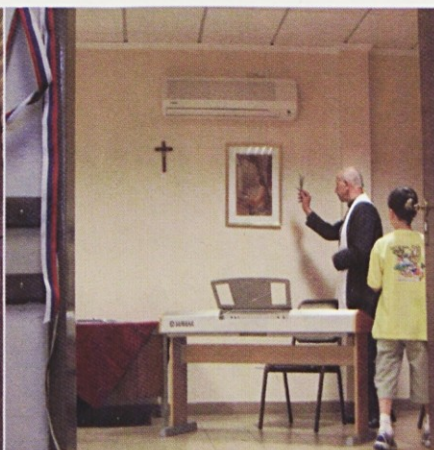
POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - ITALIJA: Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - Gorica: Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina Duhovnega življenja za leto 2009 bo objavljena v prihodnji številki revije.

NAROČNINA: Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS



Prosta zabava ob slovenskih melodijah na obletnici Slomškovega doma - Foto Marko Vombergar.



Iz življenja Slovenskega doma v San Martinu: Otvoritev in blagoslovitev glasbene sobe "Sveta Cecilija" ter predstavitev brošure ob 60-letnici prve slovenske maše v San Martinu - Foto Regina Truden Leber.

Še nekaj posnetkov z veseloigre "Pri belem konjičku" v Našem domu v San Justu - Foto Marko Vombergar





Veseloigra "Pri belem konjičku" za obletnico Našega doma v San Justu v režiji Blaža Mikliča in scenografiji Toneta Oblaka - Foto Marko Vombergar

Correio Argentino Suc. 7 Bk. As.

FRANQUEO PAGADO
Concesión Nº 6395
TARIFA REDUCIDA
Concesión Nº 2560

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana. Director: Mons. dr. Jorge Rodó Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual Nº 90-877 Impresión: Talleres Gráficos VII KO S R L - California 2750 - C1289AR.I Buenos Aires - Argentina